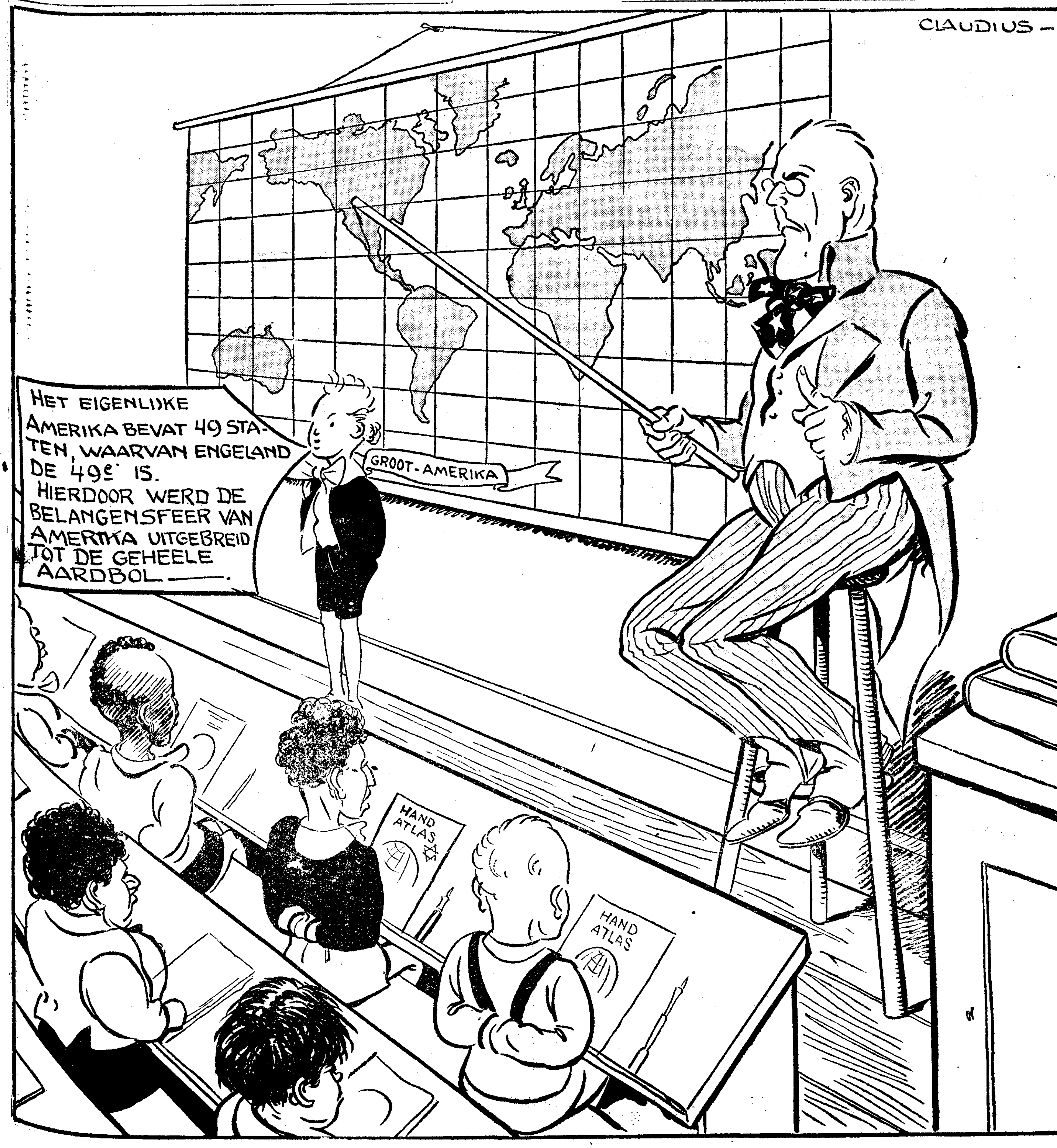
Prijs 11 Cts. 4e jaargang No. 120 Zaterdag 22 November 1941

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

De 30.000, die wachten....

In de afgeloopen week heeft de Rijkscommissaris, Rijksminister Dr. Seyss Inquart, in Keulen een rede gehouden, waarin hij zeer uitvoerig de toekomstige positie van Nederland in het nieuwe Europa schetste en die, naar onze meening, zuiverend kan werken op de binnenlandsch-politieke verhoudingen. Volgens het verslag in de Kölnische Zeitung van 15 dezer verklaarde de Rijkscommissaris, sprekende over het netelige probleem van Nederlands onafhankelijkheid en zelfstandigheid, woordelijk, „dat kameraadschap in laatste instantie onafhankelijkheid is. Ieder moet rekening houden met een ander en het komende Europa zal een gemeenschappelijke ruimte zijn, binnen welke een absolute onafhankelijkheid voor niemand zal kunnen bestaan. Want een gemeenschappelijke ruimte vereischt een gemeenschappelijk o[ptre]den naar buiten, ook ten opzichte van een gemeenschappelijke verdediging en maakt naar binnen een gemeenschappelijk economisch systeem noodzakelijk." Iets anders is het, zoo ging de Rijkscommissaris verder, met de zelfstandigheid gesteld, welker wezen daarin bestaat om uit het eigen volksche bezit een zoo groot mogelijke ontwikkeling op geestelijk en cultureel gebied te bereiken. Waar het in den grond der zaak om gaat, is de gelijkberechtiging en het is ook de ernstige wil van den Führer de Nederlanders als gelijkberechtigde kameraden in de Germaansche ruimte te betrekken.

Tot zoover de Rijkscommissaris.

Het komt ons voor, dat deze rede de basis kan zijn voor de reeds zoo lang gewenschte en nog nimmer bereikte vorming van een gemeenschappelijk nationaal-socialistisch front in Nederland. Want men moge toch niet uit het oog verliezen, dat er naar ruwe schatting in ons land nog altijd een 30.000 nationaal-socialisten rondloopen buiten de gelederen van „de eenige erkende Beweging" en onder de huidige omstandigheden is het een luxe, die niemand zich veroorlooven kan, om deze menschen eenvoudig uit te sluiten van het opbouwwerk, dat zoo noodig moet worden verricht.

Tot voor zeer korten tijd kon het vraagstuk van de staatkundige constellatie van ons land in het komende Europa zich als ge[schil]punt tusschen de diverse nationaal-socialisten doen gelden. Het was immers niet — om het zoo dikwijls verkeerd begrepen woord te gebruiken — de „Anschluss", die een samenwerking in den weg stond, want, voorzoover ons bekend, wilde b.v. geen ernstig N.S.N.A.P.er een kunstmatige, niet op den volkswil gebaseerde aaneensluiting van Nederland als gouw aan Duitschland tot stand gebracht zien. En ook zal niemand het wenschelijk hebben geacht om het nieuwe Nederland door Duitsche bestuursambtenaren te doen regeeren. Neen, veeleer was het de strijdvraag of een zelfstandig Nederland in den zin van vóór 10 Mei 1940 in de toekomst niet wederom gedoemd zou zijn een tweederangsstaat te worden. En deze puzzle heeft thans haar oplossing gevonden!

De zelfstandigheid van ons land zal in de eerste plaats op geestelijk en cultureel gebied tot uiting komen, omdat zulks reeds in het wezen van het nationaal-socialisme opgesloten ligt. De volksche eigenaard moet binnen het groote raam juist worden opgewekt in stede van onderdrukt of genivelleerd. Maar militair en economisch zullen wij als gelijkberechtigden een deel zijn van het geheel. Kort geformuleerd is de toestand als volgt: Vóór den 10en Mei 1940 waren wij in de eerste plaats Nederlanders en in de tweede plaats Zeeuwen, Friezen of Limburgers. In de toekomst zullen wij eerst Germaansche Europeanen zijn en vervolgens pas Nederlanders. Deze gedachte is voor de meeste volksgenooten waarschijnlijk nog onaanvaardbaar, omdat ze te lang op een eilandje hebben geleefd, doch ook hieraan zullen ze moeten wennen en onze nazaten zullen voor de thans afgesloten periode slechts hetzelfde medelijdende lachje hebben als wij, w[aann]eer we terugblikken op den tijd, waarin onze provincies met elkaar op leven en dood vochten.

De rede van den Rijkscommissaris heeft dus een schijnbaar onoverbrugbare klove weggevaagd, n.l. die, welke het onmogelijk maakte, dat alle nationaal-socialisten in Nederland elkander de hand reikten. De heele kwestie is teruggebracht tot de vraag wie de daad tot stand zal brengen. Er zijn minstens 30.000 nationaal-socialisten in Nederland, die niet betaald worden door den Secret Service, 30.000 mannen en vrouwen, die behooren tot de fanatiekste strijders voor de nieuwe idee en de trouwste aanhangers zijn van den Führer aller Germanen, zonder wiens werk al onze idealen een droombeeld gebleven zouden zijn, 30.000 strijders, die alleen maar wachten op de ruiterlijke erkenning, dat zij gewaardeerd worden en geen volksvijandig uitvaagsel zijn. De N.S.B. kan deze menschen niet missen, wil zij haar taak naar behooren kunnen vervullen. Thans zal dus moeten blijken of het onbereikbaar is om loyaal de vroegere tegenstanders te vereenigen, omdat kleinzielige overwegingen en persoonlijke veeten domineeren dan wel of er nog genoeg gezond idealisme en gezond verstand leeft om samen te kunnen werken op de basis, die de Rijkscommissaris heeft aangegeven!

Ze leeren het nooit!

Uit het feit, dat de bijbel zegt, dat Abram „uit zijn land geroepen wordt om straks als vreemdeling te verkeeren in het land der belofte", smeedt de schrijver ook al weer listig een wapen tegen de volksgemeenschap, want zoo zegt hij: „Ons gaat het ditmaal vooral om hetgeen daartusschen wordt genoemd: ga uit uw maagschap. *Dat wil toch eigenlijk zeggen: ga uit uw volk.* In een tijd, waarin het woord „volksgemeenschap" zulk een zwaar accent krijgt, *mogen wij als christenen niet vergeten, dat aan het begin van de kerkgeschiedenis de vader der geloovigen geroepen is uit zijn volk*"; en: „*Van de gegeven binding aan bloed, ras en volk heeft God Abram losgemaakt, opdat hij vrij zou zijn tot de gehoorzaamheid aan God*"; waarna de klap op de vuurpijl komt door het zinnetje: „*En toch wordt tegelijk aan Abram beloofd, dat hij de stamvader van een volk zal zijn. Maar van het volk God! van dat geheel eenige, onherhaalbare, uitverkoren volk Israël.*"

Vergeet uw voorvaderen, spuw op uw verleden, vergeet uw nakomelingen, spuw op uw toekomst, veracht uw volk en verloochen uw volksgemeenschap, want de eenige ware volksgemeenschap is die van vader Abraham, die der joden. Want weet, wie zich vrijmaakt van bloed, ras en volk, wordt slechts vrij voor gehoorzaamheid aan God! Daar kunnen wij het mee doen, dunkt ons. Toch is het sabotage, niets dan vuile sabotage in joodsch kleed, een doorloopende, grove beleediging van wat ons heilig is, het is Juda, dat ons hier in de gestalte van dezen preektijger aangrijnst. Weg met dezen volksvijand, weg met dit jodenlikkend geschrijf!

Wij zullen het kort maken. Na vanuit allerlei bijbelplaatsen nog verschillende giftige pijlen tegen nationaal-socialisme afgeschoten te hebben, waarbij hij zich niet ontziet den joden vleierig toe te voegen: „Maar nu zijt gij, de vernederden **en beleedigden, de opgejaagden en** vervolgden, uitgekreten als vervreemd van hun volk — nu zijt gij *juist* het verkregen volk van God, dat deelt in Abrams roeping en dat deelt in de milde zegening van den God van Abraham, Isaäk en Jakob. Gij zijt dat volk, waarvan het in de Openbaring aan Johannes nog eenmaal heeten zal, dat het door het bloed des Lams Gods is gekocht uit alle geslacht en taal en volk en natie"; komt deze volksverraderlijke dominee tot de slotapotheose van ontworteling, waarin hij zijn onnoozele schapen hoopt te kunnen meesleepen en verklaart brutaalweg, ja, joden zijn brutaal en jodenknechten nog brutaler:

„Het Nederlanderschap is geen kwestie van ras, maar eerder van geschiedenis, van traditie. In het licht van hetgeen de Bijbel over „volk" te zeggen heeft, is dat een verheugende (ja, meneer durft!) omstandigheid. *Wij hebben daardoor misschien wat minder stijl — dat hebben wij dan met de joden gemeen .... We zijn wel gojim,* maar het is toch een getemperd heidendom. Het behoort tot onze traditie den Joden een plaats onder ons in te ruimen. *De Nederlandsche jood is voor ons geen vreemdeling.*"

Maar voor ons wel, en nog „vreemder" zijn voor ons ontaarde volksgenooten, die hun geestelijk ambt dag in dag uit misbruiken om dezen voor ons Germaansch bloed zoo gevaarlijken kanker ook nu nog te blijven verheerlijken en beschermen onder een door het jodentuig zelf bedacht voorwendsel van uitverkorenheid, waarmee de zee van bloed en ellende, die eeuwen lang in naam van die uitverkorenheid over de wereld ging, moet worden goedgepraat en wij maar opnieuw zouden moeten worden overgeleverd aan dezen vloek.

Hij, die dit nu nog waagt, is een saboteur, die zijn gerechte straf niet ontloopen mag. Uitgevers, die dergelijken laster tegen ons volk nu nog durven verspreiden, zijn echter geen haar beter. Hoe bestaat het, dat dergelijke vieze zaakjes nog papier kunnen bevuilen met dergelijk giftig gerel? Er kome hier eindelijk eens klaarheid!

(Een verhandeling in „Storm" over het onlangs in De Misthoorn besproken boek van Dr. J. Koopmans.)

NEDERLAND

IN DE KENTERING DER TIJDEN

EEN BOEK EN EEN REDE

Het boekwerk „Die Niederlande im Umbruch der Zeiten", samengesteld door Dr. Max Freiherr du Prel en Willi Janke in opdracht van den Rijkscommissaris voor het bezette nederlandsche gebied, opent met een „Zum Geleit" van Dr. Seyss-Inquart.

Ofschoon de Nederlandsche pers bij de bespreking van het onderhavige werk in het algemeen aan dit voorwoord is voorbijgeloopen, is het toch van uitermate groot belang, omdat het in kort bestek de kracht en grootheid van het gebeuren, waarin de Nederlanden zoo plotseling werden betrokken, weet samen te ballen. In het leidwoord van den Rijkscommissaris voelen wij den oppersten gezagsdrager van het Rijk in deze landen als zoodanig spreken. En de woorden van den Rijkscommissaris krijgen een wel zeer apart en actueel accent door de rede, die hij vorige week in Keulen hield, en waarvan wij op deze pagina een citaat brengen. Dr. Seyss-Inquart leidt het boek als volgt in:

„Het onderhavige boek stelt zich tot taak vanuit het gezichtspunt der beslissing van Mei 1940 te toonen, hoe de Nederlanden, die eens een deel van het Duitsche Rijk waren en die in 1648 hun staatkundige zelfstandigheid verwierven, zich sindsdien ontwikkeld hebben en hoe zij hierbij toch steeds de verbinding met Duitschland in stand hielden.

Uit de uitbeelding van dezen historischen gang van zaken wordt het duidelijk, dat de Nederlanden zich niet op grond van een separatistische instelling opzettelijk van het Rijk afscheidden, maar dat het vooral het wanbegrip der duitsche vorsten voor den strijd der Nederlanders om hun geestelijken en volkschen aard was, dat de innerlijke breuk met het Rijk ten gevolge had.

Banden echter van iederen aard op alle terreinen van 't kultureele en economische leven bestaan nog tusschen beide germaansche volken en hun kultuur heeft zich nimmer zoo ver van hun gemeenschappelijken wortel verwijderd, dat niet te allen tijde hun in het bloed vastgelegde gemeenschap te onderkennen zou zijn.

O p d i t a a n w e z i g e g e m e e n s c h a p p e l i j k e b e z i t t e b o u w e n e n, t e r u g g a a n d t o t d e n g e m e e n s c h a p p e l i j k e n w o r t e l, i n h e t k a d e r d e r n i e u w e e u r o p e e s c h e o r d e n i n g n i e u w e g e m e e n s c h a p p e l i j k e w a a r d e n t e s c h e p p e n, i s d e i n d i t v e r b a n d g e s t e l d e t a a k.)*

Wanneer dit boek er toe bijdraagt de van oudsher bestaande banden te versterken en de in den loop der laatste 300 jaren opgerichte scheidsmuren te sloopen, dan heeft het zijn taak in den zin van het gestelde doel vervuld.

Ik hoop, dat Duitschers en Nederlanders van de hun hier geboden mogelijkheid om oude en nieuwe wegen van het wederzijdsch begrip te leeren kennen, rijkelijk gebruik maken en zoo den weg tot elkaar vinden."

Deze woorden van den Rijkscommissaris zijn ook daarom zoo belangrijk, omdat zij klaar en krachtig verleden en toekomst samenbinden. Bijna overal in het werk houden de schrijvers zich bezig met de vraagstukken van het heden, soms na de weergave van een korte ontwikkelingsgeschiedenis der huidige vormen en figuren, zonder zich echter te zeer te verdiepen in de problemen, welke de toekomst van deze landen in zich bergt. Wellicht is zulks ook niet noodig of valt het buiten het kader van het boek. Dr. Krekel zegt in zijn bijdrage: „Het volk der Nederlanden zal eerst dan aansluiting aan de nieuwe werkelijkheid vinden, wanneer in hem de geschiedenisvormende krachten levend worden." Zoo zullen wij ons, willen wij inzicht krijgen in de reëele toekomst, die voor ons is weggelegd, vooral dienen te bezinnen op dié historische krachten, die ons tot de hedendaagsche werkelijkheid gebracht hebben en op den invloed, dien deze krachten nu nog in staat zijn uit te oefenen. Daarbij moeten wij bedenken, dat de historie zich niet openbaart in tijdperkjes van enkele jaren, zooals de bekrompen geest van de verkiezings-democratie het voorstelde, maar dat de golven van haar rhythme minstens e e u w e n omvatten. En overigens dienen wij, voor het bepalen van de toekomst der Nederlanden vooral onze aandacht te wijden aan Duitsche stemmen over dit onderwerp, omdat het Duitsche Rijk nu eenmaal de stuwende werkelijkheid van het heden is. In dit verband is ook belangrijk het artikel „Die Niederlande und das Reich", dat Julius Domke in de „Deutsche Zeitung in den Niederlanden" schreef, en waarin hij „die Lösung der Niederlande vom Reich" „die grösste Grenzlandfrage der deutschen Geschichte" noemt. Domke bespreekt het bekende werk „Die Niederlande und das deutsche Reich" van Werner Reese en komt in zijn beschouwing tot de conclusie, die wij hierna vertaald weergeven:

Het boek van Reese sluit met het hoofdstuk „Werdende Einheit in der Abwehr", waarin wordt aangetoond, hoe de nederrijnlandsche gebieden, nadat zij door de ongunst van 't lot uit den Rijkssamenhang werden gescheurd en bij Frankrijk gevoegd, ten slotte in den afweer tot steeds nauweren samenhang kwamen en daarbij, omdat immers de samenhang met het Rijk door de leenverdragen met Frankrijk reeds zeer hypothetisch geworden was, tot een eigen eenheid werden.

De rollen, die de dynastieke gebeurtenissen der latere eeuwen bij dit proces gespeeld hebben, zijn zoo bekend, dat men er niet nader op heeft in te gaan. Zij hebben er natuurlijk nog toe bijgedragen de lijn, die tot de eigen staatsvorming der Nederlanden leidde, te onderstreepen, o f s c h o o n z ij é é n d i n g n i e t v e r m o c h t e n, n a m e l ij k d e i n d e k e r n g r o n d d u i t s c h e k e r n e n o o r s p r o n g d e r N e d e r l a n d e n u i t t e w i s s c h e n.)*

Wij zien in het bovenstaande, hoe de Rijkscommissaris verwijst naar „den gemeenschappelijken wortel" terwijl Domke spreekt van de „in den grond duitsche kern en oorsprong". Beiden geven daarmede inderdaad de kern van alle problemen aan. *De wordende verhouding tusschen de Nederlanden en het Rijk is dan alleen goed te verstaan, wanneer men teruggaat tot den grondslag dezer verhouding, omdat in dezen grondslag de gemeenschappelijke waarden verworteld liggen — omdat deze grondslag de gemeenschappelijke krachtbron is, waaruit alléén de levenskracht van beide volken gepuurd kan worden.*

Het boek „Die Niederlande in Umbruch der Zeiten" ontleent zijn waarde voor een belangrijk deel aan het tijdsmoment, waarin het verschijnt. De actualiteit van zekere gebeurtenissen legt zich onimskenbaar ook in dit boek. Daardoor is het een waardevol bezit van het Nederlandsche volk.

*) *Alle spatieeringen van ons.*

DE RIJKSCOMMISSARIS IN KEULEN:

Bij de vraag, of de Nederlander Duitscher is of niet, moet erkend worden, dat hij qua stam tot de Friezen, Nedersaksen en Franken behoort. Bij dezelfde rassische voorwaarden bestaat het verschil met hem daarin, dat hij niet de zelfde geestelijke en soldatische ontwikkeling heeft meegemaakt. Om een volkomen gemeenschap te bereiken is instelling op één doel noodzakelijk, dat van beide zijden helder gezien en bewust nagestreefd moet worden. Bij de behandeling van dit probleem wordt dikwijls van onafhankelijkheid en zelfstandigheid gesproken. „Een kameraadschap," zoo zei Dr. Seyss-Inquart woordelijk, „is ten slotte nooit onafhankelijkheid. Ieder vergt wederzijdsche achting. In het komende Europa zal een gemeenschappelijke ruimte zijn, waarin niemand volstrekt onafhankelijk zijn kan, want een gemeenschappelijke ruimte vereischt naar buiten gemeenschappelijk optreden, ook tot aan de grens der gemeenschappelijke verdediging en naar binnen een gemeenschappelijk economisch systeem."

Iets anders is het met de zelfstandigheid, die hierin bestaat, dat uit het eigen volksche wezen een zoo groot mogelijke ontwikkeling op geestelijk en kultureel gebied wordt bereikt. In den grond van de zaak gaat het om de gelijkgerechtigdheid. Als wij zeiden, dat we een volk gelijkgerechtigdheid boden, dan was dat het grootste wat het duitsche volk te geven had en ook het schoonste, wat een volk kan worden gegeven. Het is ook de ernstige wil van den Führer de Nederlanders als gelijkgerechtigde kameraden in de germaansche ruimte op te nemen.

De gemeenschappelijkheid van ras en ruimte verlangt gemeenschappelijk optreden bij de verdediging en gemeenschappelijke onafhankelijkheid naar buiten. Dat de kultureele zelfstandigheid toegestaan en gewenscht zijn zal, blijkt uit geen uitspraak duidelijker dan uit die van den Führer, die eerst onlangs verklaarde: „Niemand zal gelukkiger zijn dan ik, wanneer het nederlandsche volk ons een tweeden „Rembrandt schenkt!"

Bij de thans in de Nederlanden verantwoordelijke mannen treedt steeds meer het streven aan den dag den weg naar de toekomst samen met het duitsche volk te gaan, een gemeenschappelijke vertegenwoordiging aller belangen naar buiten te vormen, daarenboven echter ook, zoo noodig, door een gemeenschappelijk offer van het bloed het gemeenschappelijk bestaan te verzekeren. De uitschakeling in de europeesche lotsgemeenschap komt tot uiting in het zenden van duizenden Nederlanders naar het Oostfront, waar zij even dapper en heldhaftig gestreden hebben als de Duitsche soldaten. De Nederlanders, die met helderen blik de toekomst beschouwen, zien in den Führer van het duitsche volk den man, die de toekomst bouwt. De wekroep, dien Adolf Hitler tot Europa gericht heeft, vindt in de Nederlanden steeds sterkeren weerklank. Adolf Hitler is ook voor de Nederlanders de groote germaansche Leider. Zij willen medearbeiders zijn in de historische ontwikkeling van het nieuwe Europa en werktuigen in de hand van Adolf Hitler.

(Uit de verslagen in de Rheinisch-Westfälische Ztg. en de Kölnische Ztg.).

HOUSTON STEWART CHAMBERLAI

(1855—1926)

VAN ENGELSCHMAN TOT DUITSCHER

In het vorig nummer van „De Misthoorn" komt een zet- of correctiefout voor, die zóó curieus is, dat wij ons verplicht gevoelen aan den man, die er het slachtoffer van werd, een afzonderlijk artikel te wijden. Wij doelen op de zinsnede, die van *Houston Stewart* Chamberlain een „oude soldaat", ja zelfs een „veldmaarschalk" maakt. De genoemde zou vreemd opkijken, indien hij kon weten, vereenzelvigd te worden met zijn oom *Neville* Chamberlain, gestorven reeds in 1902, terwijl hijzelf in 1926 in zijn geliefde Bayreuth voorgoed de oogen sloot. Nu kan een oningewijde licht in verwarring geraken, wanneer hij in een nationaal-socialistisch weekblad den naam der familie Chamberlain tegenkomt, anders dan in afwijzend-kritischen zin. Voor hem immers, is die naam gelijkluidend met het engelsche plutocratisme en dus met een doorloopende tendens, het britsche belang geraffineerd uit te spelen tegen de rechtmatige aanspraken van andere volkeren in. Zoo bij *Joe* Chamberlain in 1901 ten opzichte der Boeren, zoo bij diens zoon *Neville* in 1939 met betrekking tot Duitschland! Daarmee is de kennis van onze meeste volksgenooten, wat het geslacht Chamberlain aangaat, dan ook volkomen uitgeput.

Waar echter in het nieuwe Duitschland de herinnering aan *Houston Stewart* Chamberlain eerbiedig bewaard wordt, is het meer dan tijd, in Nederland eindelijk eens op ruimere schaal voorlichting te geven over diens beteekenis. Met opzet, naar wij gelooven, hebben onze vroegere leidende „cultuurdragers" dezen man doodgezwegen en bevorderd, dat men slechts met intellectualistische minachting over hem sprak. Onze „objectieve" wetenschap was niet gesteld op de resultaten van onderzoekingen, gelijk hij die b.v. neerlegde in zijn geniaal geschreven „Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts", een der standaardwerken over den invloed van het ras op de vorming der europeesche beschaving en daarom deed men hem liever in den ban. Om later des te meer bijval te betuigen aan zijn neef *Neville*, die een der rampzalige aanstichters werd van den mislukten vernietigingsoorlog tegen Duitschland!

Ondertusschen zal men zich afvragen, hoe het mogelijk was, dat een Engelschman, een Chamberlain nog wel, dermate vertrouwd werd met de duitsche taal, dat hij de diepste gedachten er glashelder in formuleerde, zich ten slotte liet naturaliseeren en zelfs in 1923, na hem te hebben hooren spreken, aan Adolf Hitler een brief schreef, waarin hij de toekomst van Duitschland in de hand van den Führer geborgen wist. Daarvoor dient men den levensgang van Houston Stewart iets meer van nabij te beschouwen; het beste gebruikt men voor dit doel zijn *„Lebensweg meines Denkens"* (1919), een verzameling van vijf uitgebreide brieven aan vrienden geschreven, in welk werk wij verschillende belangrijke genealogische en biografische gegevens aantreffen.

De eigenlijke stamvader der Chamberlains blijkt de in 1773 geboren Henry Orlando te zijn, een buitenechtelijk kind van den graaf van Westmoreland. Na een avontuurlijke jeugd belandt deze als diplomatiek vertegenwoordiger van Engeland in Brazilië; hij blijkt een groote voorliefde voor de plantenwereld te bezitten en importeert b.v. de begonia in Europa. Diens tweede vrouw sproot voort uit een Lübecker familie, een omstandigheid, waaraan onze Houston Stewart, haar kleinkind, voor een deel zijn hang naar het Duitschdom toeschrijft. Zijn vader was marine-officier op de engelsche vloot; H. S. zag hem weinig en vluchtig, zijn moeder stierf kort na zijn geboorte. Zoo wordt hij met zijn beide broeders toevertrouwd aan grootmoeder en een tante, die Versailles als woonplaats gekozen hadden. Hij groeit op in een half fransche — half engelsche omgeving, tot hij op zijn 12de levensjaar naar het eiland teruggezonden wordt, om er de zegeningen van het kostschoolonderwijs te ondergaan. Daar treedt hem, het fijnbesnaarde kind, alle ruwheid en ongevoeligheid van het britsche karakter tegemoet. „Ik bezit al mijn brieven nog uit dien tijd", schrijft Houston Stewart, „en die zijn zóó aangrijpend, dat ik, vijftig jaar later, hun lectuur nauwelijks verdragen kan. Ik mag gerust zeggen: wat mij sindsdien hèt leven ook gebracht heeft — en wie leeft er 60 jaar zonder veel te lijden? — het leed van toen heb ik en kan ik nooit meer ondervinden; het was de reddinglooze, wanhopige ellende eener verlaten ziel, die plotseling in de hel van het vuistrecht verbannen is." Hier openbaart zich iets van de steeds breeder wordende kloof tusschen den knaap, die zich eens den rijkdom van het duitsche bloed bewust zou worden, en den rauwen, ongelikten geest der „gentlemen in spe".

In 1870 — hij is dan 15 jaar oud — maakt een zenuwaandoening verblijf in een vastelandsbadplaats noodzakelijk en met een gevoel van opluchting deelt hij mee: „Ik heb sindsdien niet meer in Engeland geleefd, noch onderwijs van Engelschen genoten."

Een merkwaardige speling van het lot wil, dat hij juist bij het uitbreken van den fransch-duitschen oorlog in Ems vertoeft (Emser Depesche!); hij ziet het vertrek van koning Wilhelm naar Berlijn, aa schouwt het voorbijrukken d duitsche troepen en doorleeft inte de bewogenheid dier dagen me „Van den beginne af aan", zoo b kent hij, „staan mij voor oogen ni een philisterachtig Duitschland, oo niet een Duitschland van handels reizigers en fabrieksdirecteure zelfs geen Duitschland van phanta ten en professoren, het allèrmin een Duitschland van kletsende pa lementariërs en zwakke ministe maar een heroïsch Duitsc land, zich oprichtende in de o overwinlijke kracht eener re vaardige zaak, geleid door ons felijke helden"!

Wij zouden te breedvoerig wo den, wilden wij alle bijzonderhede uit het leven van dezen rijk-begaa de vermelden, van dezen ziener, di door de hem van een gezegen „Schiksal" aan Duitschland goe mocht maken, wat millioenen zijn en onzer landgenooten er aan mis dreven hebben. Hooren wij slecht hoe hij in 1876, op reis met een ho landschen vriend, vanuit Sevill als 21-jarige jongeman, in een voor treffelijk duitsch het volgende nee schrijft: „Ik kan u niet zeggen, hoe mijn vereering, mijn hartstochtelijk liefde voor, mijn geloof aan Duitsch land toeneemt. Des temeer ik an dere naties leer kennen, des temee ik met menschen van alle klassen uit alle volkeren van Europa ve keer, des te sterker houd ik va Duitschland en de Duitschers. Mij geloof, dat de geheele toekomst va Europa — d.i. der beschaving — in duitsche handen ligt, is mij tot zekerheid geworden. Het leven va een Duitschers is geheel anders da van andere menschen: in hem heef het zelfbewustzijn, het besef zijne waardigheid een hoogtepunt bereik Hij is tegelijkertijd de dichter èn d practische examinator, de denke èn de dader, de man des vredes bi uitnemendheid èn de beste soldaa de twijfelaar èn de eenige, die in staat is, werkelijk te gelooven."

Desondanks zou het nog eenige tijd duren, alvorens zijn zwervend leven Chamberlain blijvend in Duitschland bracht. Zijn natuurwe tenschappelijke studies in Génève en Weenen — hij promoveerde cum laude met een dissertatie over *„On derzoekingen betreffende opstijgen de sappen in planten"* — gaven hem wel een ondergrond van exac te wetenschappelijkheid, maar voerden hem niet tot volle ontplooi ing zijner gaven. Deze zou eers doorbreken na het contact met Wag ner en diens muzikale drama's hierdoor werd zijn weg naar de hei lige stede aller Wagner-vereerders geleid, naar Bayreuth en voltrok zich het proces zijner duitschwor ding tot in zijn laatste vezelen. Zijn huwelijk met Wagner's jongste dochter, Eva, en zijn naturalisatie tot rijksduitscher waren de symbo lische handelingen voor zijn ver smolten zijn met geheel het duitsche volk in dagen van beproeving, in

(Vervolg op pagina 14)

De joden hebben de schuld!

De Joden zijn ons verderf. Zij hebben dezen oorlog ontketend.

Er is geen onderscheid tusschen Joden en Joden. Iedere Jood is een gezworen vijand van het Duitsche volk.

Ieder Duitsch soldaat, die in dezen oorlog sneuvelt, komt op rekening van de Joden.

Als iemand de Jodenster draagt, is hij daarmede gekenmerkt als vijand van het volk.

De Joden genieten de bescherming van het vijandelijke buitenland. Er is geen verder bewijs noodig, voor hun verderfelijke rol onder ons volk.

De Joden zijn afgezanten van den vijand onder ons.

De Joden hebben geen recht zich onder ons voor te doen als gelijkgerechtigden. Waar zij op straat, in de rijen voor de winkels, in de middelen van vervoer het woord willen nemen, moet hen het zwijgen worden opgelegd, niet alleen omdat zij principieel ongelijk hebben doch omdat zij Joden zijn en geen stem in het kapittel hebben.

Als Joden op het gevoel gaan werken, weet dan, dat dit een speculeeren is op uw vergeetachtigheid, laat hun dadelijk merken, dat gij hen doorziet en straf ze met verachting.

De fatsoenlijke vijand heeft na de nederlaag recht op onze grootmoedigheid. De Jood is geen fatsoenlijke vijand, hij doet slechts alsof.

De Joden dragen de schuld van den oorlog. Zij lijden door de behandeling, die wij hen doen ondergaan, geen onrecht, zij hebben het meer dan verdiend. Het met hen definitief klaar te spelen, is taak der regeering. Niemand heeft het recht op eigen gezag te handelen, maar elk de plicht de maatregelen van den staat tegen de Joden te eerbiedigen.

Dr. GOEBBELS.

Milloenen worden weggesmeten

Het probleem van den afval

Sinds geruimen tijd is in Duitschland het bewaren van afval in allerlei vormen een gewoonte geworden, die uit het dagelijsch leven evenmin te bannen is als b.v. de maaltijden of de krant daaruit weggelaten zouden kunnen worden. In Duitschland heeft men, onder den invloed van den oorlog en zijn voorbereidingen en door de hooge ontwikkeling der chemische industrie, nieuwe productiemogelijkheden kunnen scheppen met afval en vuilnis als grondstoffen. Deze vuilverwerkende industrieën hebben reeds een dusdanigen omvang aangenomen, dat duizenden arbeiders er werk door vinden. Wij noemen enkele voorbeelden:

Sinds 1933 wordt de afgewerkte motorolie uit garages kosteloos weggehaald. Het betrof hier voor den oorlog een hoeveelheid van rond 100.000 l. per jaar, waaruit ± 20 % benzine en benzol, 30 % petroleum en 35 % smeerolie kan worden gewonnen.

In 1937 werden 280.000 ton lompen verzameld, die 140.000 ton verspinbare vezels opleverden.

In Berlijn werd in 1935 100.000 centenaars *) vuilnis, in het volgend jaar reeds 200.000 centenaars opgehaald. Hieruit werden gescheiden 98.000 centenaars blik, 50.000 centenaars ijzer, 7600 centenaars andere metalen, 5400 centenaars lompen, papier, beenderen, glas, rubber, enz.

In 1934 hield de R.L.D. in Hamburg een vrijwillige inzameling, die 18.000 centenaars ijzer, 400 centenaars andere metalen, 2000 centenaars papier, 2300 centenaars lompen, jute, tapijten enz., 800 centenaars glasscherven, 170 centenaars rubber en 2000 flesschen opleverde.

De Reichsbahn stelde voor de gevangenen der Kasselsche gevangenis machines beschikbaar, ter verwerking van oude kabels en gloeilampen. In den loop van vier maanden werden 200.000 kg. kabels uit elkaar gehaald; er werd 61.000 kg. tinhoudend lood, 17.000 kg. zuiver koper en 14.000 kg. jute uit gewonnen.

Aan oud papier werd in 1933 650.000 ton verwerkt, in 1937 1.000.000 ton.

Natuurlijk zijn dit slechts grepen uit een grondig georganiseerde campagne, waarvoor het geheele volk tenslotte is gemobiliseerd. Tal van organisaties, w.o. de S.A. in de eerste plaats, zijn voor dit werk ingezet. Men heeft op deze wijze voor milliarden marken aan anders achteloos weggeworpen stoffen weer productief kunnen maken.

Tal van nadere bijzonderheden over deze actie in Duitschland vindt men in het boek *„Verborgen Rijkdommen in het waardelooze"* van Dr. C. Ungewitter, dat voor Nederland bewerkt werd door Dr. M. H. Werther **).

In den betrekkelijk beperkten omvang (138 bladzijden) wordt ons op overzichtelijke wijze duidelijk gemaakt, welke rijkdommen er verborgen zijn in het „waardelooze". De schrijver vertelt over de mogelijkheden die de *lucht* en de *zee* ons bieden voor de bereiding van talrijke waardevolle stoffen en deelt mede, hoe zij in het dagelijksch leven en in de techniek gebruik worden. Ook wordt ons geopenbaard, welke experimenten met *turf* zijn uit te halen (behandelen van turf met bacteriën, gebruik van turfstrooisel, turfmolm als meststof, vezels uit turf, enz.), wat het *bosch* ons aan rijkdommen verschaft, hoe de afvalproducten van den landbouw productief gemaakt kunnen worden, enz. Over de verwerking van oud materiaal, vuilnis, stedelijk afvalwater, kolenasch, etc. geeft het boek tal van bijzonderheden, die zoowel den leek als den insider-chemiker zullen boeien.

Wat ons echter vooral interesseert is het hoofdstukje „Activiteit in Nederland." Wij lezen daarin o.a.:

„Ook in ons land wordt door het besluit van 19 October 1940 in het verordeningsblad (oude materialen- en afvalstoffenbesluit) het verwerken van oud materiaal krachtig ter hand genomen. Het besluit zegt, dat het verboden is oude materialen en afvalstoffen te vernietigen, weg te werpen (waaronder begrepen is het in de asemmer werpen of aan de reinigingsdienst meegeven van bedoelde stoffen), dan wel op zodanige wijze te bewaren, dat zij hun waarde als grondstof voor de industrie geheel of ten dele verliezen.

De genoemde voorschriften gelden voor alle afvalstoffen als bovenomschreven, welke uit de huishouding, alsmede uit industriëele en andere bedrijven en instellingen afkomstig zijn. De stoffen moeten afgeleverd worden aan de vakhandel. Ingeval geen handelaar aanwezig is, moet men zich wenden tot het Rijksbureau voor oude materialen en afvalstoffen in Den Haag. Door dit bureau wordt een regeling ontworpen, die de gehele handel in afvalstoffen op nieuwe grondslagen organiseert. Ook in Nederland wordt in de toekomst dus het oude materiaal als grondstof voor de eigen industrie gebruikt. Ieder Nederlander moet nu ook uit nationaal belang en eigen belang mede werken, dat ons land op deze wijze voor zijn grondstoffen minder afhankelijk van het buitenland wordt. Ervaringen in andere landen op dit gebied opgedaan, hebben aangetoond, dat in eigen land inderdaad voor millioenen aan nuttige grondstoffen kan worden gewonnen, waarmede tevens aan vele menschen werk en brood wordt verschaft. Ieder kan en moet hier het zijne bijdragen voor het gemeenschappelijke doel. In geen geval mag in deze tijd nog iets verloren gaan. Het vernietigen van oude materialen en afvalstoffen is strafbaar gesteld.

Inderdaad, voor millioenen aan nuttige grondstoffen kan worden gewonnen en aan velen kan werk en brood worden verschaft, WANNEER DEZE ZAAK ORGANISATORISCH GOED WORDT OPGEZET EN MET ENTHOUSIASME TEN UITVOER GELEGD. Wij hebben echter niet den indruk gekregen, dat zulks het geval is.

Integendeel, wij meenen, dat nòg steeds voor millioenen onverantwoordelijk wordt weggesmeten en dat de door het Rijksbureau te ontwerpen regeling voor den afvalhandel „op nieuwe grondslagen" qua organisatie zeer onvoldoende is, zoo men überhaupt al van een organisatie kan spreken. Bovendien is het een bekend feit, dat men zich niet ontziet JODEN in den handel in afval, oude metalen, oud rubber e.d. in te schakelen en nog te honoreeren bovendien. DAARMEDE WORDT DOOR OFFICIEELE NEDERLANDSCHE INSTANTIES DE VLOTTE AFWIKKELING VAN DE AFVAL- EN VUILNISKWESTIE GESABOTEERD!

Wij weten allen, dat ook de inzameling van huisvuil en afvalstoffen direct of indirect in het belang onzer oorlogvoering is. De heeren in Den Haag weten dat ook en de joden evenzeer! Vandaar dat men de joden vlotweg in deze actie inschakelt. Sabotage officieel gesanctioneerd!

Wij meenen, dat het in het belang van de oorlogvoering is, wanneer de inzamelingsactie een centrale leiding krijgt, die in alle opzichten betrouwbaar is, die in staat is een tot in de perfectie doorgevoerde organisatie te scheppen, welker arbeid de nu weggeworpen millioenen terugwint, en die geen joden protegeert!

*) 1 centenaar = 50 kg.

**) Uitg. La Rivière en Voorhoeve, Zwolle (*f* 2.30).

OP DE HOEK

Ontwakend begrip

„'k Begrijp het niet Zarie, 'k begrijp het niet. Kom ik daar van morge op de tram en schtap ik tege meneer Leonardie op en zeggie heelemaal niks niet tege mijn. 'k Begrijp het niet: heb ik hem toen toch geholpe aan honderd gulde ...."

„Hebbie ze je terug betaald?"

„Ja, Zarie, dat weet je toch wel? Dat was die meneer, waarvan ik drie honderd gulde maakte.... en nou zegt ie niks niet tege me asof ik luch' was .... luch' Zarie .... en toen ik van de tram afschtapte schtaat daar meneer van Zante...."

„Die meneer van Zante, die je dat schtukkie fleweel verkoch'?"

„Ja, die zelfde.... en hij kijk' me nie an.... hij doet azof ie niks nie ziet.... en ik heb hem toch netjes een tientje teruggegeve, toen hij hier reclameerde dat de mot er in zat...."

„Had je hem ook nooit nie moete geve.... is altijd een schtomme schtreek van je gewees'...."

„Ja, maar heb ik dat kenne' wete Zarie.... hij doet azof ik ook al luch' was.... en die jonge die me altijd met het Handelsblad tegemoet kwam, draaide zich om, toen hij me zag...."

„Draaide'ie zich om?"

„Zarie, die draaide zich òm, zoo wààr az'ik hier voor je zit. 'k Begrijp het niet, Zarie, 'k begrijp het niet. De eenige, die nog wat tege me zeg', is de slager...."

„De slager? De slager? Die brach' vandaag varkensvleesch Zammie.... hij had niks anders zei-die...."

„Varkensvleesch Zarie.... Varkensvleesch?....?"

„Ja.... hoor ie me niet of denk je, dat ik ghijntjes schta te verkoope....?"

„Maar Zarie.... Zarie.... zouwe ze dan.... zouwe ze...."

„Nou, wat nou zouwe ze....?"

„Zouwe ze ons in de lamp hebbe'....?"

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

Zoo er ooit in de wereld twee scherpe tegenstellingen hebben bestaan tusschen onafhankelijk van elkaar geregeerde gebiedsdeelen, dan is het wel op dit oogenblik tusschen Europa en Amerika.

Het internationale jodendom heeft Duitschland een oorlog opgedrongen, die tenslotte is geworden een strijd om het bestaan van het geheele Europeesche continent. De Führer, als opperste gezagsdrager in het huidige gebeuren, streeft er naar den oorlog zoo kort mogelijk te laten duren en hem te voeren met een minimum van opoffering.

De president der Vereenigde Staten, die zich zou kunnen verheugen over het feit, dat de oorlog ver van zijn land verwijderd bleef, spant zich echter in om het oorlogsgebied zoo dicht mogelijk te benaderen, ja om in dat gebied verward te raken. De heer Roosevelt, aangevuurd door het jodenpubliek der States en een stelletje welwillende arische supporters op de eere-tribune, loopt zich het vuur uit te sloffen, om de laatste boot te halen, die hem aansluiting op den oorlog moet geven, een aansluiting, die door enkele zijner voorgangers reeds gemist werd. Een gedeelte van het publiek op de tribunes fluit den kampioen-oorlogshitser uit, maar aangezien machtige luidsprekers den hardlooper voortdurend aanmoedigen en reclame maken voor zijn zaak, worden hun uitingen van afkeuring overstemd.

De run van Roosevelt naar de booten duurt nu al meer dan een half jaar. Wanhopig spant hij zich in, om in de oorlogszône zijn macht te kunnen toonen. Hier en daar in Amerika heeft men zijn politiek dóór — daar ziet men werkelijk hoe druk Mr. President is met het enscêneeren en forceeren van incidenten, met het vervalschen van kaarten, met het verspreiden van tendentieuse sensatieberichten en ongezouten leugens, en met het verplaatsen van het oorlogsgebied naar het Oosten. De Chicago Daily Tribune — een van de weinige bladen, die het risico van stellingname tegen Roosevelt heeft aangedurfd — bracht eenige weken geleden een teekening met het opschrift: „Will an Incident never Happen?" De president is uitgebeeld, omgeven door zijn joodsche adviseurs, en allen dringen aan op de creëering van „het incident" dat men met de „Robin Moor", de „Greer", de „Kearny" en de tankbooten naar Wladiwostock niet heeft kunnen scheppen.

Ondertusschen gaat de Amerikaansche penetratie naar het Europeesche gebied onverdroten voort. Zoo werd deze week gemeld, dat Amerikaansche militairen in Gibraltar waren aangekomen. Als terugslag op de Amerikaansche avances hebben Frankrijk en Portugal hun West-Afrikaansche, resp. Atlantische gebiedsdeelen versterkt. President Carmona van Portugal heeft, na de jongste troepenverplaatsingen, een bezoek gebracht aan de Kaap-Verdische eilanden in de Azoren, waar hij door de bevolking met een overweldigend enthousiasme is ontvangen. De bekentenis van Portugal tot Europa is ondubbelzinnig. Evenzeer staat het onomstootelijk vast, dat in alle West-Europeesche staten langzaam maar zeker een toenadering tot het Rijk groeiende is. De Rijkscommissaris Dr. Seyss-Inquart kon hiervan in zijn rede te Keulen ten aanzien van Nederland met voldoening gewagen. Ook in andere landen voltrekt zich deze zelfde evolutie. Wanneer men bedenkt, dat de soms wel nijpende schaarschte aan voedingsmiddelen en de voortdurende hetze van overzee, benevens de ondergravingsactie van den vijand van binnen: het jodendom, groote afbreuk doen aan de toenadering, dan mag men over de resultaten toch geenszins ontevreden zijn.

Overigens schijnt ten aanzien van de prijsbeheersching in de U.S.A. ook niet alles te kloppen. De reeds hierboven genoemde Chicago Tribune vermeldt in een hoofdartikel, dat de melkprijs in de States met 26 % is gestegen, de eierprijs met 34 %, de prijs voor varkensvleesch met 25 %, voor boter met 41 % en voor vet met 44 %. Deze prijsverhoogingen vormen slechts een greep uit de stijging over de geheele linie en zij zijn, zoo werd officieel in de V.S. gezegd, pas voorloopig. Wanneer wij dan in oogenschouw nemen, dat de prijzen in Nederland, door aanpassing aan het Duitsche prijsniveau naar de Rijkscommissaris in Keulen verklaarde, met 30 % zijn gestegen, dan ligt hier voor ons een zeer waardevolle vergelijking. Immers, Nederland heeft in ruil voor zijn gestegen prijzen de realiteit van een inschakeling in het groot-germaansche economische gebied verkregen, dat hem de beste toekomstmogelijkheden biedt. De V.S. daarentegen hebben geen enkele reëele compensatie verworven, of het moest die zijn, dat zij zich de erfgenamen wanen van het Britsche rijk. De Britten worden in de U.S.A. reeds de „forty-nines" genoemd, omdat men Engeland ziet als de 49ste staat van de Unie!

Omtrent den toestand in het Verre Oosten valt weinig positiefs te zeggen. De Japansche regeering, die in den Rijksdag van haar vasten vredeswil heeft getuigd, verklaarde daarbij tevens, dat Japan zich van zijn ordende taak in Oost-Azië niet zal afbrengen. De ministers Tojo en Togo deden zeer concrete mededeelingen over Japans machtspositie en toekomstplannen in China. Veelbeteekenend is in dit verband de volledige evacuatie van Amerikanen en Engelschen uit China.

Het neutraliteitspact met de bolsjewisten wenschte Japan onaangetast te zien. Voorloopig lijkt een handhaving van den status quo in de door dit pact bewogen gebieden ook alleszins in het voordeel der Duitsch-Europeesche oorlogsvoering.

BINNENLANDSCH OVERZICHT

De onvergelijkelijke R. A. F.

Er is een tijd geweest — en hij ligt nog niet zoo heel ver achter ons! — dat heel Nederland met een zeker ontzag over Engelands macht sprak. Albion, zoo heette het, beheerschte met zijn vloot de zeeën en oceanen, het had een ongekend groot koloniaal bezit en wanneer de Britsche leeuw zich eenmaal zou oprichten om van zich af te klauwen, zou men nog eens wat beleven. Dat oogenblik kwam. Engeland verklaarde Duitschland den oorlog, het zond een expeditiecorps en oorlogsmaterieel naar Frankrijk, en deelde links en rechts beloften van steun en hulp uit. Wat kon de kleine naties nog overkomen, nu het machtige Albion achter hen stond?

Wij hebben het aan den lijve ervaren, wat ons nog „kon overkomen"! Toen het uur der beproeving geslagen had, bleek Engelands eerewoord evenveel waard te zijn als het eerewoord van een joodschen sjacheraar: niets. Terwijl onze jongens in de Grebbelinie crepeerden, voeren de „bondgenooten".... naar Engeland terug; in Frankrijk werden de Tommies bij Duinkerken de zee ingejaagd en wie in Engeland zelf momenteel over een offensief in het Westen spreekt, loops kans als opruier en aanstoker tot nationalen zelfmoord achter de tralies terecht te komen.

De feiten, de harde naakte feiten, hebben weinig van de macht van het Britsche Empire overeind gelaten....

Op 12 November hebben de vliegers van de R.A.F. een nieuwe roemruchte bladzijde aan het boek der geschiedenis toegevoegd. Drie machines van de machtige Britsche Luchtmacht vielen.... Met doodsverachting stortten de vliegers zich naar beneden, uit alle boordwapens tegelijk vurend. Welk een machtig gezicht, nietwaar, en dan nog wel boven de wijdsche zee! Fantastisch heldendom — vandaar dat het ook goed betaald wordt. Geen nood, het dik betaalde heldendom van de Royal Air Force trotseert de gevaren om Nederland weer te „bevrijden". Daar beneden dobbert hun prooi.... een simpel klein visschersbootje, vlak onder de Nederlandsche kust. Eenvoudige visschers verdienen er hun dagelijksch brood op.... Moeder wacht in IJmuiden. Het zijn Nederlanders, „bondgenooten". De visch, die zij vangen, vindt ge in Nederlandsche winkels, „bondgenooten" doen er hun maal mede.

Het „machtige" Albion verzet zich hiertegen: Nederland moet hongeren. Hongeren voor de bevrijding. 't Is een paardenmiddel... maar het machtige Empire heeft niet anders. Daarom donderen drie machines van de machtige Britsche Luchtvloot — ver buiten bereik van het afweergeschut — op dat nietige visschersschuitje af en vermoorden drie van de „bondgenooten" aan boord. Zelfs op de drenkelingen wordt het vuur geopend! Welk een demonstratie van kracht en macht!! De Duitschers zijn met niet minder dan de „Ark Royal" tevreden: de „machtige" R.A.F. heeft drie machines noodig om een visschersschuitje naar den bodem der zee te jagen.

En dan zijn er nog betaalde schurken aan den anderen kant van het kanaal — de verachtelijke jodenknechten noemen zich nog Nederlander ook — die voor een zoogenaamde Oranjezender durven spreken over „de onvergelijkelijke Royal Air Force". Onvergelijkelijk is het. Maar dan onvergelijkelijk lafhartig. En een onvergelijkelijk bewijs, dat het geloof in Engelandsmacht en grootheid een onvergelijkelijke vergissing is!

Kankeren als sport

Wij stonden dezer dagen op het perron in Haarlem. In de electrische treinen stapt men over het voorbalcon uit, en via het achterbalcon in. Negenennegentig van de honderd Nederlandsche reizigers weten dit, maar nog geen tien van de honderd doen het. Dat is een klein gevolg van onze democratische opvoeding in orde en tucht. Of alle Duitsche soldaten het weten, die tegenwoordig met den trein reizen, valt te betwijfelen. Waar echter geen redelijk denkend mensch aan twijfelen kan is, dat de Duitsche soldaten zich kenmerken door een groote mate van orde, tucht en dicipline, ook in het verkeer langs den weg. Er schijnen echter conducteurs en treinbeambten te zijn, die het feit, dat Duitsche soldaten wel eens door den uitgang naar binnen gaan (en omgekeerd), dankbaar gebruiken om hun stomme anti-Duitsche gevoelens te luchten. Wij althans waren van het volgende getuige. Voor de deuren van het voorbalcon staat een conducteur, die Nederlandsche reizigers naar het achterbalcon verwijst om in te stappen. Een paar bepakt en beladen Duitsche soldaten onder de circa dertig Nederlanders, die eveneens dwars tegen den stroom in naar binnen willen, laat hij zeer demonstratief doorglippen, onder de leuze: „Alleen Duitschers mogen hier instappen!" Natuurlijk begint het publiek te mopperen en ons conducteurtje steekt geen vinger uit om ook de Duitsche soldaten te beduiden, dat zij den ordelijken weg hebben te gaan en zich aan de geldende regelen hebben te houden. Toen iemand daar openlijk zijn misnoegen over uit sprak, kwam het conducteurtje heelemaal op zijn praatstoel: „Meneer, U moet niet bij mij protesteeren, maar bij Seyss-Inquart; wij hebben niets meer te zeggen.... 't is treurig genoeg...." 't Gevolg was natuurlijk, dat de mopperende Nederlanders tot Amsterdam toe stonden te tandenknarsen over die „gemeene Moffen" die hun gang maar gaan en zich nergens iets van aantrekken. Van 't eene woord komt dan vanzelf wel het andere, kortom, een frissche kankerpartij is gegarandeerd.

Glimlachend ging het conducteurtje zijn weg, overtuigd als hij was het weer eens „fijn" te hebben gezegd, een hevig gesticuleerend mevrouwtje bemoedigend op den schouder kloppende, dat het wel niet zoo lang meer zal duren.... Ongetwijfeld zit er systeem in dit bevorderen van het kankeren. Waar het met weinig moeite goed kàn gaan, laat men dit opzettelijk na, teneinde maar geen bron van kankeren te verstoppen. Alsof er nog geen menschen-met-lange-gezichten genoeg in Nederland rondloopen! Men kan ze zóó aanwijzen.... de Engelsche ziektelijders!

DE STEM VAN DEN ARBEID.

WAT ROOMSCHE BONZEN TOUCHEERDEN

Sensationeele onthullingen van „DE MISTHOORN"

HET is bij tijd en wijle wel eens goed een blik achterwaarts te werpen, om te zien, hoe dat, wat eens was, vergroeide, vervormde na strijd en inspanning, en vaak een ander wezen werd. Maar toch evenzeer komen wij tegelijkertijd tot de conclusie: Er is eigenlijk nooit nieuws onder de zon. Kan het ook anders? De aarde draait om haar as, de aarde draait om de zon.... op een gegeven moment is de heele constellatie van zonnen, manen en sterren teruggekeerd op het punt waar zij éens stond en zij volgt weer de baan, die zij reeds eerder aflegde: lentes komen, lentes gaan, zomers gaan voorbij; herfstvlagen kondigen den naderenden winter aan, winters worden weer gevolgd door lichte lente vol bloei en vol leven! Eeuwig lied van geboren worden, van leven en sterven: eeuwig lied van denzelfden hartstocht en dezelfde verlangens. En dan vinden wij het wel eens aardig om de volgende tirade over te nemen, uit een brochure, welke wij toevallig heden in onze handen kregen:

„....Wij zouden u willen toeroepen: Schud af de lamheid en treedt in de gelederen om een deel der groote winsten, geput uit uwen arbeid, ten goede te laten komen van de voortbrengers.

Licht en leven vragen wij in ons bestaan. Het kan verschaft worden; de winsten, welke gemaakt worden, zijn daarvoor het bewijs.

Laat het voorbeeld onzer Duitsche vakbroeders ons versterken en opwekken onvermoeid te werken, evenals zij, de vruchten zullen dan zeker door ons worden geplukt.

Gij hebt het in uw macht, ieder strijder brengt ons nader naar ons doel. Het doel, waarnaar de geheele arbeidersbeweging streeft, het doel, de menschheid een gelukkiger leven te geven.

Laat deze oproep goede en groote gevolgen hebben, wij moeten steeds voorwaarts!

Een gewaarschuwd man telt voor twee. Daarnaar gehandeld in ons aller belang.

Hoog de vakorganisatie."

Neen, waarde lezer: dit is niet overgenomen uit een nationaalsocialistische brochure van het jaar 1941, evenmin uit een of ander drukwerkje van het N.V.V., ook al wordt op het voorbeeld der DUITSCHE vakbroeders gewezen en ook al wordt een DEEL der winsten gevraagd voor de belangen der arbeiders. Deze zinsnede is uit een brochure van den Bond van arbeiders in de cacao-, chocolade- en suikerwerkbedrijven uit het jaar NEGENTIEN HONDERD-ELF! September negentienhonderdelf!

Wat zien wij hieruit? Dat reeds in die dagen de strijd om het socialisme dezelfde was als thans! Ja.... làter! Toen tegen den wil van verschillende vakbondbestuurders het N.V.V. gekoppeld werd aan de politieke SDAP, kwamen verkeerde elementen den strijd vertroebelen: kwam de klassenstrijd naar voren, de klassenstrijd, die in 1940 werd uitgeschakeld, omdat hij niets dan ellende en zorgen brengt en heeft gebracht! Hierover schreven wij echter reeds en wij willen er nu niet nader over uitweiden: Hoofdzaak is in dit betoog, dat de strijd van TOEN.... de strijd van NU! De middelen en de omstandigheden waren wellicht anders; het DOEL: een harmonischer samenwerking, een redelijke belooning, een menschwaardig bestaan, is het zelfde gebleven!

Hoe stond het echter in die dagen met *de katholieke vakbeweging?* Zooals wij uit de bisschoppelijke brief aan de Beminde Geloovigen van 25 Juli 1941 weten, mogen de katholieke arbeiders zich niet bij het N.V.V. aansluiten, omdat commissaris Woudenberg de nationaalsocialistische leer durft te belijden. Deze bestond echter niet in den jare 1911, evenmin als de NSB en al die andere „mantelorganisaties" dezer beweging, zooals het Medisch front, het Agrarisch front, het Rechtsfront, de Cultuurkring, enz. In die dagen, zou men concludeeren, mocht de katholieke arbeider dus wèl lid zijn van zijn vakorganisatie, doch dan is dezelfde brochure, welke wij hierboven noemden, ons wederom een dankbare wegwijzer.... Wat zegt zij namelijk?

„....Van katholieke zijde wordt het den arbeiders eigenlijk nòg duidelijker gezegd, dat de katholieke vakbeweging er hoofdzakelijk is **om de arbeiders zwak te houden.**

Op den 5en Limburgschen katholiekendag verklaarde dr. Poels en herhaalde het eenige weken geleden:

„Neen, de patroons behoeven zich daarom niet voor onze werkliedenvereeniging bang te maken! Wij zijn integendeel het eenige hechte bolwerk, waarachter hunne schoorsteenen nog veilig kunnen blijven rooken....

Werkgevers, die hun eigen belang begrijpen zullen steeds en overal de katholieke vereenigingen steunen."

Wij weten, dat de katholieke geestelijkheid sinds jaar en dag met alle mogelijke inspanning er voor waakt, dat haar zieltjes — de arbeiders altijd — zich niet in neutrale vereenigingen gaan begeven. Dikwijls wordt er van de zijde der kerk zoo streng mogelijk tegen de arbeiders opgetreden, wanneer zij zich toch in de algemeene bonden begeven...."

En nog feller komt de houding van de R.K. kerk tot uiting in de op dit gedeelte volgende regels, welke luiden:

„....Daartegenover echter gaan de patroons vrij uit. In naam mogen ook zij zich met andersdenkenden vereenigen maar inderdaad?

Tijdens de uitsluiting van de sigarenmerkers te Eindhoven in 1908 vroeg de verslaggever van „Het Volk" aan den katholieken president van de neutrale fabrikantenvereeniging: „Krijgt u of krijgen uwe eveneens in den neutralen patroonsbond vereenigde katholieke collega's dan nooit geestelijk bezoek om u, vergeef mij de uitdrukking.... terug te brengen van de dwalingen uws weegs?"

En de heer v. d. Put antwoordde: „Nooit, meneer, nooit! Ze weten ook wel, dat ze daarmee bij mij niet behoeven aan te komen. Ik zeg maar zoo: de geestelijke in de kerk, de vakbelangen behartigd door de vaklui zelven. Zoo hoort het!"

Het is een opmerkelijk verschijnsel, dat in zuiver katholieke provinciën de beteekenis der katholieke vakorganisatie het geringst is.

Onze katholieke Bond van Brood-, Koek- en Banketbakkers, Chocolade- en Suikerbewerkers heeft in heel het donkere Zuiden niet één afdeeling. En de toestanden hemeltergend slecht zijn!

Kan scherper worden aangetoond, dat de katholieke vakbeweging, welke met behulp der geestelijkheid in stand wordt gehouden, niet moet dienen tot verbetering van de arbeidsvoorwaarden?

Ware het anders, de katholieke vakbeweging zou zich vòòr alles juist **in** het Zuiden gekeerd hebben tegen de uitbuiting van de katholieke werknemerskl[asse] door de katholieke werkgeve[rs]

Wàt zegt U? Hebt U deze regels moeten hèrlezen? Wij kunnen het ons voorstellen: ER IS NIETS NIEUWS ONDER DE ZON! De geschiedenis herhaalde zich: de spelers alleen veranderden, van naam... de argumenten eveneens... maar het doel was steeds hetzelfde gebleven, tot voor kort:

DE KNECHTING EN DE ONTRECHTING VAN HET WERKENDE SCHEPPENDE DEEL VAN HET NEDERLANDSCHE VOLK, DOCH TEGELIJKERTIJD MET DE BEDOELING HET NOODIGE GELD UIT DEN ZAK TE KLOPPEN! WAARVOOR?

En hier komt in het jaar 1941 de ware aap uit de mouw! Nieuws onder de zon!! En wel de onthulling over de wijze waarop de Heeren R.K. Vakbondbestuurders, betaald uit de met centen en dubbeltjes vergaarde vakbondsgelden, hun posities hebben weten veilig te stellen! Dàt is tenslotte *nieuws*, waar de heele arbeidersbeweging van perplex heeft gestaan en niet alleen om de wijze waarop deze heeren zich het martelaarskleed wisten om te hangen, maar ook en vooral om de manier, waarmede zij onder dit kleed hun buiten trachten te verbergen! *Hun buit in den vorm van wachtgelden en pensioenregelingen tot een bedrag van anderhalf millioen gulden, waarover hieronder echter meer!* Wat is echter het woord hièrop van den Heer Aartsbisschop van Utrecht, van de bisschoppen van Breda en Den Bosch, van Haarlem en Roermond?

Eéns meenden deze Hoogwaardigheidsbekleeders hun leedwezen te moeten uiten, n.l. bij den noodzakelijken ondergang van het R.K. Werkliedenverbond! Zij was hun zoo dierbaar, deze schepping van Ariëns en van Schaepman.. en dan krijgen de woorden uit onze brochure anno 1911 al een heel bijzondere kleur, wanneer zij nog even herhalen:

„Kan scherper worden aangetoond, dat de katholieke vakbeweging, welke met behulp der geestelijkheid in stand wordt gehouden, niet moet dienen tot verbetering der arbeidsvoorwaarden?"

De schrijver van deze regelen heeft niet geweten hoe de belangen der arbeiders verkwanseld werden door zijn geestelijke herders en weldoeners, heeft niet bevroed, hoe zelfs de leiders, arbeiders zelve, hun kameraden bedrogen en DIEFSTAL PLEEGDEN TE EIGEN BATE! Want noemt gij dat geen diefstal, meneer Kuiper, 2e sec. penningmeester van het R.K.W.V., wanneer U zich een wachtgeld toekent van *f* 40.400.— en gij diegenen, die al hun vertrouwen in U stelden, met minimumloonen naar huis zendt?

Noemt gij dat geen diefstal, meneer Heesterbeek, secretaris van den R.K. tabaksbewerkersbond, wanneer U datzelfde leventje uithaalt tot een bedrag van *f* 32.068.—?

Tracht niet U zelf te verontschuldigen, [i]eder woord van verontschuldiging is hier te veel! Zeg niet, dat gij van deze bedragen Uw heele

(Vervolg op pagina 14)

HET JOODSCHE VRAAGSTUK (XLVIII)

Jodendom in de Ver. Staten na de vrijlating der negers

De vrijgelaten negers bleven in den regel in hun woonplaatsen afgezonderd van de overige bevolking voortleven, of in ondergeschikte betrekkingen bij blanken. In de zuidelijke staten waren zij ten getale van 9.360.000; in sommige steden en staten waren meer negers dan blanken. Daar de negers na den burgeroorlog in 1868 door een paar amendementen op de grondwet in alle staten met de overige bevolking gelijkgesteld waren, zoodat zij ook aan de verkiezingen konden deelnemen, zette daarbij al zeer spoedig een verregaande corruptie in, met het doel de stemmen der negers bij de verkiezingen te winnen. Misdadige volksredenaars en agitatoren, die tot taak hadden de negers voor te lichten en te organiseeren, reisden daartoe het geheele Zuiden af. *Zonder twijfel was dit grootendeels het werk van de joden.* Het meest berucht maakte zich — zooals Amerikaansche geschiedschrijvers melden — de jood Frank Moses „de meestbeteekenende van deze horde avonturiers, een gedegenereerde schurk en het uitschot van de radikale niets ontziende politici", die den zwarten de bevrijding van allen arbeid en van alle zedelijke banden, alsook van de door de maatschappij gestelde grenzen voorspiegelde. Op deze wijze hitsten Moses en zijn trawanten, die met eenige „vriendinnen" reisden, de negers op, terwijl zij overal de voordeelen eener zoo sterk mogelijke rasvermenging verkondigden.

„Het bloed der zwarten is veel zuiverder en beter dan dat van de blanken", riep Moses overal den negers toe, en „de blanke kan zich alleen van den ondergang redden door zijn bloed met het edele, zware en zuivere bloed der zwarten te vermengen."

Kon het, gezien deze actie, anders dan dat weldra blanke vrouwen in massa door de negers werden aangevallen en verkracht? Waar negers in de meerderheid waren, durfde geen blanke vrouw meer alleen uitgaan zonder geladen pistool en *waar onlusten door negeraanvallen onstonden, trokken de joden partij voor de negers.* Waar de overheid niet krachtig ingreep — in het Zuiden en Westen — of onmachtig bleek om aan dien schandelijken wantoestand een einde te maken, ontstond een afdeeling van het in het geheim werkende genootschap ter zelfverdediging der blanken, de Ku-Klux-Klan, dat bij elke schanddaad der negers ingreep en zonder genade den gevatten dader aan een boom openlijk ophing of lynchte. De leiders dezer beweging waren veelal gewezen officieren.[1]) Door de joodsche dagbladen, vooral de New-Yorksche, werd de K.K.K. in discrediet gebracht, o.a. door gevallen van provocatie uit te lokken en door deze beweging te bestempelen als een van oproerlingen, die alleen ten doel hadden de orde in het Zuiden te verstoren, waarvan het gevolg was, dat de K.K.K. verboden werd en handelingen tegen dit verbod werden streng gestraft.

Nu richtten de K.K.K.-leden zich openlijk tegen de joden, jezuïten en negers (in verband met de volksramen, die aan die geheimwerkende machten in New-York werden gegeven: Kikes, Katholics, Koons) en de beweging kreeg weldra het karakter van een vereeniging tot zelfverdediging der Amerikanen tegen al wat vreemd was. Dat het kwaad, waartegen de K.K.K. den strijd had aangebonden, niet gering was, blijkt uit het feit, dat alleen in het jaar 1862 5000 negers in het zuiden gelyncht werden; in 1936 en '37 bedroegen deze aantallen, dank zij de uitwerking der K.K.K.-actie resp. 13 en 8. Maar ook de negers hadden zich met steun der joden georganiseerd.

Zoo werden ten slotte joden en negers bongenooten en elke misdadige neger vindt grif joodsche advocaten. En de joodsche pers verleent hem daarbij steeds hulp.

In het laatste deel der 19de eeuw en vooral ook in het begin der 20ste eeuw stegen het aantal, het kapitaalbezit en de invloed der joden in Amerika nog aanzienlijk. Volgens het American Jewish Yearbook bedroeg het totale aantal joden in 1928 in Amerika rond 4 millioen, waarvan 3.6 millioen in de V.S. van Amerika en hiervan weer 1.75 millioen in New-York zonder voorsteden. Sedert is dit aantal in New-York tot ten minste 2.3 millioen gestegen. Het maakt meer dan een vierde deel der geheele New-Yorker bev[illegible] uit. New-York moet als de hoo[illegible] van het wereldjodendom beschouwd worden.

Gouverneur van den staat New-York is de orthodoxe jood H. Lehman, die bij elke gelegenheid propaganda voor het jodendom maakt en veroordeelden joodschen gangsters genade verleent. Opperburgemeester van de stad New-York is de halfjood La Guardia. De joodsche advocaat Samuel Untermayer en de joodsche minister van financiën der V.S. Henry Morgenthau overhandigden La Guardia de eere-medaille van de „American Hebrew" wegens zijn verdiensten voor de bevordering van een goede verstandhouding tusschen de joden en de christenen.

President van de stadswijk Manhattan is de jood Samuel Levy en zijn plaatsvervanger is de jood Weintraub, chef van het kabinet de jood Berle. Er zijn in New-York ten minste 25 joodsche hoofden van stadsdeelen (City-Marshalls). Bij buitenlandsche zaken zijn als ambtenaren, gezanten en consuls 55 joden werkzaam; bij justitie 32, en waarbij alleen de hoogste poste[n] geteld zijn. Op deze wijze zoude[n] we kunnen voortgaan, maar vo[or] al deze gegevens kunnen we ve[r]wijzen naar Kraintz's werk „Jud[a] entdeckt Amerika", blz. 148—175.

Hetzelfde beeld vertoont zich ov[e]rigens ook op elk ander gebied da[n] de politiek, en het is niet te verwo[n]deren, dat de anti-semietische stem[]ming en de overeenkomstige litte[]ratuur snel toenamen. Op initiatie[f] van de B'nai Brithloge en de ove[]rige vrijmetselaarsloges werd be[]reikt, dat het grootste deel der Am[e]rikaansche pers samenspande o[m] het woord „jood" nooit te gebruike[n] in verbinding met een waar ook g[e]pleegde misdaad in de bericht[en] die daaromtrent verschenen — zo[o]als ook in het *„vrije" Nederlan[d] vóór de bezetting het geval wa[s].* Eveneens trachtten de genoemd[e] joodsche werktuigen te bewerke[n] dat elke antisemietische uiting i[n] geschrift of vergadering strafbaa[r] werd gesteld als crimineel delict en inderdaad gingen sommige staten o.a. New-Yersey (in 1935) hierop in. een der felste voorvechters voo[r] dezen maatregel was de jood La Guardia. *Merkwaardig genoeg had Nederland in 1934 nog den staa[t] New-Yersey den voorrang afgesto[ken] lem[illegible]*

Gelijk hier te lande, waren nag[e]noeg alle groote dagbladen in de V.S. overeenkomstig het door den Londenschen burgemeester Monte[]fiore in 1840 gegeven advies in joodsch bezit gekomen. Alleen de Hearst-pers maakt hierop een ui[t]zondering. Voor dezen krantenko[]ning was het voldoende, dat hi[j] jaarlijks een badkuur in Duitsch[]land ging doen en daarbij eenma[al] in Nauheim een onderhoud m[et] Alfred Rosenberg had, om dat de geheele joodsch-Amerikaansch[e] pers als antisemiet uitgekreten [te] worden; door hetzelfde volk, d[at] zich steeds uitgeeft als kampio[en] voor de vrijheid. Vanzelfspreke[nd] was het gevolg, dat de Hearst-pe[rs] al haar lezers onder de joden [..]

[1]) *Men zie omtrent de voorloopers der K.K.K.-beweging, de Know-Nothings (Niets-Weters), Othmar Kraintz: „Juda entdeckt Amerika", blz. 96—97.*

vrienden verloor en ook haar
enties van joodsche maga-
en handelshuizen.
en theater alsook de con-
zijn eveneens nagenoeg ge-
in joodsche „handen, zoodat
kan zeggen, dat de litteraire
muzikale smaak in de V.S. ge-
door het jodendom beheerscht
di.

Verigens moeten we ook hier-
belangstellenden naar het
„Juda entdeckt Amerika" ver-
n. Op bank- en industrieel ge-
neemt het jodendom eveneens
heerschende plaats in.

wereldoorlog 1914—'18 was
die de joden aan den top van
macht bracht. President Wilson
den jood Bernard M. Baruch in
de macht over het geheele eco-
sche leven der V.S. door diens
telling als dictator.[2]) In 1916
den Baruch en zijn joodsche tra-
n Eugène Meyer, Rosenwald,
genheim, Lewisohn, enz. een ge-
economisch plan voor de oor-
ering der V.S. in gereedheid
acht. De joodsche dictator had
nschap over ongeveer 4000
n der Amerikaansche indu-
beschikte over uitbreiding, om-
g en opheffing van bedrijven,
hem goeddacht. Nauwelijks
Wilson in 1916 als President
osen, nadat hij overal met na-
de niet-inmengingspolitiek had
digd, of de V.S. gingen aan
oorlog deelnemen.
joodsche banken Kuhn Loeb
Co. (waarvan Baruch een der di-
n was), Warburg, Schiff,
hadden enorme bedragen ver-
bij het overmaken naar Euro-
van de groote bedragen, die
de Duitsche Amerikanen aan
Duitsche regeering waren ge-
n. En nog veel grooter wa-
de winsten, die zij op de leve-
n van wapenen en munitie
Frankrijk en Engeland hadden
t, daar die joodsche banken
dan 200 wapen- en munitie-
controleerden.
joodsche spionnen, die
in alle belangrijke bedrijven
Baruch op de hoogte van
wat er in de Amerikaansche
...

Volgens de *eigen verklaringen*
Baruch *op het joodsche Congres*
New-York *op 27 Juni 1934 (Zie*
Handelingen van dat Congres).

volkshuishouding voorviel en on-
verbiddelijk oefende hij zijn dicta-
tuur uit. Prijzen en loonen en ar-
beidsduur werden door hem voor-
geschreven, al naar het in het jood-
sche belang paste. Zelfs besliste hij,
welke arbeiders en burgers naar
het front in Europa gezonden wer-
den, terwijl de joden als „onver-
vangbaar" in de bedrijven gehand-
haafd werden.

Dat Baruch's groot vermogen na
den oorlog tot een reusachtig veel-
voud was aangegroeid, zal nie-
mand verwonderen; ook niet, dat
70 pct. van de nieuwe O.W.-ers jo-
den waren. Den 27en Juni 1934 ver-
klaarde de voormalige voorzitter
van het Bank- en Financieel Comité
Mac Fadden: „Sedert den wereld-
oorlog is er bij ons geen regeering
geweest, die zich niet in de aller-
eerste plaats met Bernard Baruch
over de te volgen politiek, de eco-
nomie en de financiën beraadde."

En iedere regeering, die Baruch's
raad opvolgde, kwam hoe langer
dieper in den financieelen chaos
terecht, die tenslotte in 1929 tot den
wereldkrach voerde. Bij het einde
van den wereldoorlog hadden de
V.S., dank zij den joodschen advie-
zen, een schuld van 20 milliard dol-
lar, terwijl de bondgenooten wegens
de verrichte leveranties van oorlogs-
materiaal milliarden schulden aan
de V.S. hadden, die nog steeds niet
zijn afgedaan. Maar de oorlogs-
industrie bleef onder joodsche con-
trôle voortbestaan en in werking:
Immers op 16 Januari 1919 viel
reeds in het Amerikaansch-joodsche
blad „The Jewish World" te lezen:

„Het internationale jodendom heeft Europa gedwongen dezen oorlog (1914—'18) te voeren, niet alleen om stapels goud daarmee te vergaren, maar ook om met d à t geld een nieuwen joodschen wereldoorlog te kunnen beginnen."

Van de vredesdelegatie der V.S.
te Versailles, die uit 156 leden be-
stond, maakten 117 joden deel uit.
Henry Ford, de automobielko-
ning, schrijft in zijn werk „The inter-
national Jew — a worldproblem"
(De internationale Jood — een we-
reldvraagstuk):

„Het joodsche wereldprogramma was het eenige, dat onverkort in Versailles doorging."

En Dr. E. J. Dillon, die de Vredes-
conferentie bijwoonde, schrijft in
zijn boek „De intieme geschiedenis
der vredesconferentie" (The inti-
mate history of the Peace-Confe-
rence):

„Van alle groepen, wier belangen ter conferentie behartigd moesten worden, hadden de joden hun meest bemiddelde, maar zeker hun invloedrijkste vertegenwoordigers gezonden. Daar waren joden uit Polen, Rusland, de Oekraine, Roemenië, Griekenland, Groot-Brittannië, Frankrijk, Nederland en België, maar het belangrijkste contingent van joden hadden de V.S. van N.-Amerika geleverd. Want den vrede moest het gif der revolutie worden ingeënt om den bolsjewistischen bezem, dat joodsche machtswerktuig, in staat te stellen Europa weg te bezemen."

Hieruit kan reeds besloten wor-
den, dat de wereldoorlog de V.S.
definitief tot het machtscentrum van
het jodendom had gemaakt. En de
uitstralingen van deze verderfelijke
macht over nagenoeg de geheele
aarde waren tot voor kort bijna on-
metelijk krachtig en ver reikend.

Het is te verwachten en voor alle
volken en den vrede op aarde ook
vurig te hopen, dat Duitschland en
zijn Führer hieraan voor goed een
einde maken.

De belangrijkheid van dit vraag-
stuk kan ook blijken uit het groot
aantal werken, dat in de latere ja-
ren erover verschenen is, waarvan
we hier slechts noemen:

„The Jews in America" van Bur-
ton J. Hendrick, Londen, 1923;

„Das jüdische Amerika" van
Chaim Bloch, Weenen, 1926;

„The tragic Aera" van Claude G.
Bowers, Cambridge, 1929;

„History of the Jews in America",
van Peter Wiernik, New-York? en
eindelijk:

„Juda entdeckt Amerika" van
Othmar Krainz, Deutscher Hort-Ver-
lag, Leipzig, 1938.

Zeer belangrijk zijn ook verschil-
lende artikelen in het tijdschrift „Die
Judenfrage", o.a. van 15 October
1941.

Het euvel der joodsche advertenties

Er worden den laatsten tijd regel-
matig advertenties geplaatst voor
den aan- en verkoop van goud ge-
baseerd op bank van leeningbrief-
jes. De dagbladen nemen deze ad-
vertenties niet meer op. Week-
bladen echter wel, ofschoon toch
bekend moet zijn, dat deze adver-
tenties meestal door joden zijn aan-
geboden. De joden zijn sluw; nu de
groote pers voor hen is gesloten,
probeeren zij het ergens anders.
Weliswaar staan er geen namen
bij de annonces, maar wij kunnen
toch niet aannemen, dat de directie
van het weekblad „De Amsterdam-
sche Post" niet informeert naar den
naam van hem of haar,, die de an-
nonce opgeven of in wier naam
deze worden afgegeven. Het zou
ons daarom verheugen, wanneer de
A. P. kon mededeelen, welke de
ariers zijn, die onder de volgende
adressen advertenties van briefjes
plaatsten:

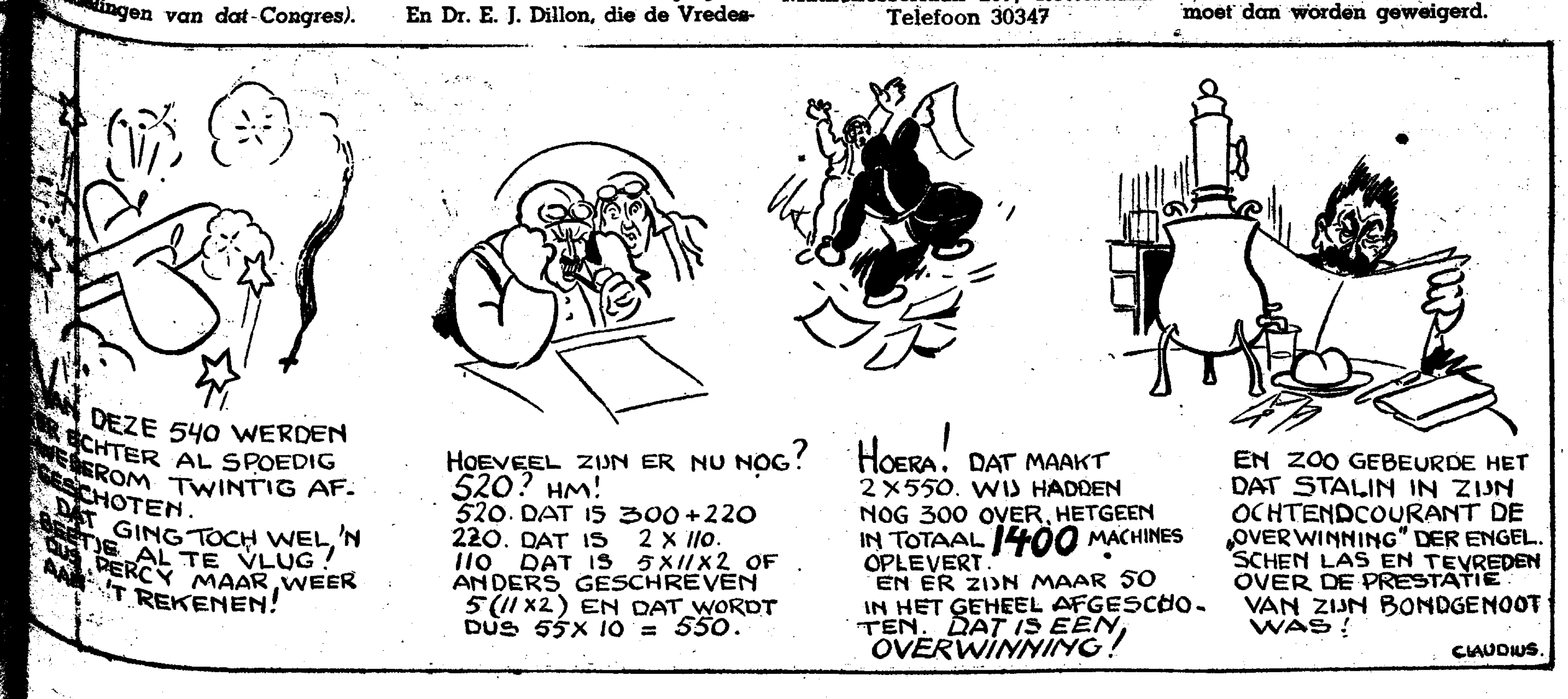
Dintelstraat 72 huis.
Uiterwaardenstraat 71.
Rijnstraat 26.
2e Oosterparkstraat 203a.
Ceintuurbaan 189.
Newtonstraat 33 huis.

Hebben deze heeren allen een
goud-register, waarin zij hun handel
opteekenen? En zoo ja, zijn zij er toe
gerechtigd het te voeren? Naar wij
vernemen bezitten kooplieden, wier
vak het goudvak nimmer is geweest,
zelfs voddenkooplieden, deze in-
schrijfregisters.

Vele vakkundige ariërs, die altijd
in goud gehandeld hebben, worden
door deze praktijken geschaad.

Als voorbeeld noemen wij den
jood Vos, wonende Javastraat, die
een pensioen van f 35.— per week
heeft en wiens vrouw bovendien
een damesmode-zaak drijft. Daarbij
handelt de jood thans in goud en
voert een goud-register. Deze jood,
die al dubbel en dwars zijn brood
heeft, benadeelt thans in conjunc-
tuurtijd hen, die jaren lang, ook in
slechte tijden, het vak van den goud-
handel uitoefenden.

Wij meenen, dat advertentiebla-
den bij de aanbieding eener annon-
ce terdege dienen te onderzoeken
wie de werkelijke aanbieder is.
Plaatsing van joden-advertenties
moet dan worden geweigerd.

RAMSCHERS IN MANUFACTURE

De Amsterdamsche Jodenfamilie Plotske

De joden zijn parasieten. Zij zuigen en buiten de gastvolken, temidden waarvan zij leven, meedoogenloos uit.

Vanwaar zij plotseling komen en opduiken en hoe zij zich de middelen verschaffen om zich ergens in Europa te vestigen, blijft ons ariërs een raadsel. Van uit het oosten, van waar zij — meestal op een schoen en een slof — ons land zijn binnengekomen, blijven zij hangen in die steden en dorpen, waar zij toevalligerwijze iets verdiend hebben. Het komt er voor hen niet op aan, hòe zij aan hun geld komen; hoofdzaak is, dàt zij het op de een of andere manier krijgen. De schade, die zij het volk, waaronder zij leven, berokkenen, deert hen niet. Hebben zij op een bepaalde plaats, wat *zij* noemen „geluk" gehad, dan blijven zij er. De jood is bijgeloovig en hangt aan zijn „verdienst". Meestal is het hun plan in het geheel niet geweest, te blijven op de plek, waar zij zijn aangeland. Dit wordt bepaald door het resultaat van hun „handeltje". Kan de jood er wat verdienen en biedt zich een gelegenheid, waar zij hun „vodden en beenen", hun rommeltje kunnen opbergen, dan kleven zij er zich vast en blijven er. Hebben zij aan de deuren der huizen wat bereikt, dan probeeren zij het op de markten. Zij koopen wat lapjes, katoendrukjes, stoffen met weeffouten, kortom, incourante artikelen. Daarvoor leuren ze de groote textielfabrieken af. Vanzelfsprekend zijn de ramsch-gekochte goederen, die de fabrieken afstooten, niet te vergelijken met de normale producten, die er gefabriceerd worden.

Immers, in de fabrieken worden de incourante goederen bij elkander gelegd en verkocht tegen den prijs, dien men er maar voor kan krijgen. Het waren altijd weer de joden, die deze, door de fabriek afgekeurde artikelen kochten. Deze manier van inkoopen bepaalde zich niet tot het eigen land; wagons vol werden door de joden uit buitenlandsche fabrieken geïmporteerd. Was de partij eenmaal in handen van den ramscher, dan werden de allerbeste stukken er uitgezocht, die dan tegen de geldende prijzen op de markten werden gebracht. Met de rest ging men concurreeren.

Heeft de jood op die wijze iets verdiend, dan gaat hij een trapje hooger en kijkt uit naar een winkel, van waaruit (meest door oneerlijke concurrentie) het publiek kan worden bewerkt. Een fatsoenlijke winkelier, die zijn vak verstaat en er niet aan denkt zijn klanten goederen met fabrieksfouten in de weefsels te verkoopen, integendeel, er op gesteld is het publiek zoo goed mogelijk te bedienen, kan meestal tegen de moordende joden-concurrentie niet op.

Het concurreerende element ligt echter niet alleen in den prijs der goederen. Er leiden vele wegen naar Jeruzalem.

De gewone winkelier, de vakman, koopt van de fabriek een bepaald aantal stuks van elk fabrikaat. Hem worden door den fabrikant de vastgestelde prijzen berekend. Zijn er door de fabriek geen verkoopsprijzen vastgesteld, dan legt de winkelier de normale winst op elk gekocht artikel en bepaalt zoo zijn verkoopsprijs. Niet aldus de ramscher. Hij kocht per kilo, per partij en berekent naar een geheel anderen maatstaf.

Hij weet niet eens, hoeveel hij van elk artikel heeft gekocht. Meestal valt het wel mee. De jood zorgt er wel voor, dat zijn schatting van de partij aan den lagen kant blijft en in ieder geval beneden het werkelijk aanwezige getal der goederen komt. De fabrikant, die de afgekeurde goederen verkoopt, interesseert zich weinig voor het aantal stuks. Hij is blij, dat hij weer ruimte krijgt in zijn opslagplaatsen en het zoodje, dat hem een doorn in 't oog is, kwijt raakt. De ramscher is dus door de wijze van inkoopen in het voordeel.*)

De jood begint nu allereerst de geheele stad af te loopen. Hij zoekt naar winkels in de volksbuurten. Daar kijkt de huisvrouw immers eerst naar den prijs en pas in de tweede plaats naar de kwaliteit van het artikel.

Dit is voor den j o o d het voornaamste. Bij zijn praktijken stoort hij zich niet aan de andere winkeliers in zijn branche, die in de buurt zijner vestiging aanwezig mochten zijn. Hij gaat er vroolijk midden in zitten. Een huis wordt gehuurd en het spel kan beginnen. De heele buurt wordt op stelten gebracht. Aan architectonisch schoon stoort hij zich niet. Hij laat zijn gevel, zooals de Plotske's dat in de Ferdinand Bolstraat hebben gedaan, over de geheele breedte met een fel-vloekende kleur (in dit geval blauw) bekladden. De aangrenzende perceelen worden er door in de schaduw gesteld. De Plotske's hebben een groot linnen bord, eenige meters breed, aan den gevel boven de ramen aangebracht en alsof het een bioscoopaankondiging betreft, doet Plotske met schrille kleuren en slagzinnen de omgeving kond, dat hij zich hier heeft gevestigd. De in de étalage tentoongestelde goederen worden voorzien van kaarten, die in overtreffenden trap de spullen aanprijzen. Een overvloed van lichtbronnen wordt in de étalages opgehangen en de „poehah" van den jood Plotske is klaar. De zwendel kan beginnen! Aangelokt door de vloekende kleur van den gevel, door de lawaaierige reclameborden en het fascineerende licht, bestormt het volk, dat in deze buurten woont, de winkels van Plotske, die toch zoo goedkoop is. De stakkers bemerken eerst thuis of zij bedrogen zijn en in dit geval hun „goedkoop" duurkoop is. Dan is het echter te laat.

*) *Wij doelen hier natuurlijk op* ***n o r m a l e*** *toestanden.*

Meestal merken de huismoeders de fouten in het weefsel of de minderwaardige kwaliteit niet direct op; eerst als het goed in de wasch komt, gaat hen een licht op: „Aha — vandaar zoo goedkoop!"

Er waren vroeger gelegenheden te over, om de goê-gemeente te bedotten. Gelukkig heeft de wetgever er een einde aan gemaakt. De truc van de duizend-en-één uitverkoopen kunnen de Plotske's niet meer benutten. Naast de voorjaars-, zomer-, herfst- en winteruitverkoopen waren er die door „brandschade", „wegens familieomstandigheden", „faillissement v. d. firma A. of B." enz. enz.

Amsterdamsche lezers herinneren zich nog wel de schreeuwende aanplakbiljetten van „De bekende Amsterdamsche jongens". Deze j o d e n hadden van den curator in een faillissement de voorraad gekocht en gingen daarmee ramschen.. Maar er waren nog tal van andere manieren om aan „ongeregeld goed" te komen.

Dengenen, die veel vanuit Amsterdam reizen, is het wel eens opgevallen, dat er des morgens zoo tusschen 8 en 9 uur een aantal als heeren gekleede joden, meestal jonge kerels, in de hal van het Centraalstation stonden. Deze joden kregen van menschen als Plotske en consorten geld om inkoopen te doen in winkels, die bij informatie bekend stonden als zwakke broeders. Daarvoor werd hoofdzakelijk de provinciё afgesnord. Dikwijls gingen de joden er maar op goed geluk op uit en vroegen of er wat op te ruimen viel. Overal in den lande hadden de geldjoden hun mannetjes, die mededeeling deden over de financieele draagkracht van den een of anderen winkelier met flinke voorraden. De heer-jood, ging er heen en wist meestal den voorraad op slinksche manier in handen te krijgen. Ook worden wel eens meer joden naar denzelfden winkelier afgevaardigd, die dan op slinksche wijze samenwerken.

Crediteuren worden eveneens opgezocht. De vordering wordt gekocht, beneden de volle waarde natuurlijk, want de winkelier heeft al herhaalde malen uitstel gevraagd. Is de vordering eenmaal in handen van de joden, dan wordt me[...] vordering „gewerkt". Zij d[...] den winkelier de goederen a[...] ven, dreigende, dat zij hem [...] failliet laten verklaren. Bl[...] dat zulks voordeeliger voor [...] den-halsafsnijders is, dan g[...] man failliet. Maar ook bij b[...] van den wissel door goede[...] zijn voorraad legt de winke[...] loodje. Want de jood bepaalt [...] geval de waarde der goedere[...]

Op deze wijze komen ra[...] als Plotske veelal aan hun wa[...] houden dan geen rekening m[...] „goy van een winkelier", w[...] zin ten gronde wordt gericht. [...] de joden — houden geen re[...] met de bevolking, waaronder [...] ven. Maken zij een winkelie[...] ongelukkig door hun misdadi[...] dragingen, dan spelen zij [...] verongelijkten „die van al[...] schuld krijgen". Het gewone [...] je is dan: „Moeten wij dan [...] ven? Wij moeten toch ook [...] nen!"

Over gebruiken, regelen, [...] ken, stappen zij leukweg hee[...] of ze niet bestonden. Zelfs g[...] over lijken. Het is een schan[...] in de volksbuurten de winke[...] de jodenfamilie Plotske ook [...] nog domineeren! In de Ferd[...] Bolstraat nr. 38; in de Daniël [...] pertstraat 69; Kinkerstraat 144 [...] Jan Evertsenstraat 59—61; Lin[...] straat 10, 1e van Swindenstr[...] —111; Sarphatipark 100 en [...] Keizersgracht 709 zijn zij ge[...] Steeds in de volksbuurten!

W o n e n doen de heeren [...] niet. O neen, hun fraaie wo[...] zijn in de Apollolaan 175, Nie[...] 25 en Zuider Amstellaan 83 [...] leven de heeren ruim en we[...] van het geld der Amsterda[...] arbeiders.

In het raam van de gro[...] zuivering die Amsterdam mo[...] dergaan, dienen ook deze jo[...] nep-bedrijven te verdwijnen, [...] nu in manufacturen „hande[...] in porcelein, zooals een ander[...] Plotske, die in de Kalverstr[...] en in de Begijnensteeg 6 is [...] tigd. Zij zijn allen, zooals Nap[...] in zijn memoires schreef, [...] Mozes op woeker en afzette[...]

Amsterdam moet jodenvrij [...] den!

WINSTON, DE WHISKY-TON

Jew-York, 10 November 1941

Jij stoute-bengel-van-een-Winston,
Wat heb ik nou van je gehoord?
Ben jij zoo bar verslaafd aan whisky?
Het is een schande, op mijn woord!
Nee, nee, probeer niet te ontkennen —
Ik heb bewijzen, zwart op wit!
Je zit er in! De laatste rede
Van Adolf Hitler meldde dit!

We zèggen nu wel in de kranten,
Dat al wat Duitschland exporteert,
Gejokt is, maar we weten béter!
Ik ben geweldig gechoqueerd!

Als je me kwáád maakt, Winston Churchill,
Zal ik je mijn tanden laten zien!

De groote massa hoeft niet alles
Precies te weten, dat is waar,
Maar hoe is dit nu schoon te praten?
Weet jij het, ouwe pimpelaar?

Je kunt je denken, welk een heibel
Die rede tengevolge had!
Het volk hier in Jew-York tapt moppen;
Jouw naam gaat rond door héél de stad!

Je mooi gekleurde garderobe

Jij maakt onz' vriendschap tot een schande:
Dat is een smaad, dien 'k niet verdien!
Als je me kwáád maakt, Winston Churchill,
Zal 'k je mijn tandèn laten zien!

Het was al erg genoeg dit voorjaar:
Al onze vrienden keken scheef,
Toen j' ex-privé-secretaresse
Je meest intiem toilet beschreef:
Je mooi-gekleurde garderobe,
Je rose hemd, je — direktoir....
Mijn hemel, Winston, dat vertelt men,
Toch zóó maar niet in 't openbaar!

Je moet toch het respekt bewaren,
Dóórgaan voor iemand van fatsoen!
Wees lazerus, als je alléén bent:
Dàn màg je gekke dingen doen!
Vermeerder je fortuin met zwendel,
Verhandel vrouwen, cocaïen....
Doe mee aan alle schurkenstreken —
Maar: zorg, dat niemand het kan zien!

Neem dàn een voorbeeld aan mijn
[Franklin:
Dat's een, voor wie 'k mij nimmer schaam!
Wij zijn (je hoorde dat te weten),
Voorzichtig met onz' goeden naam.
'k Vrees, dat mijn man op deze wijze
Toch niet meer met je om kan gaan,
En dat Mijnhéér Stalin, héél nuffig,
Zijn neus optrekt voor jou, voortaan!

Maar, met dat al, jij ouwe likker,
Zet j'onze plannen op zijn kop —
En dan de winst, o God van Isr'el!
Wat hebben we aan jou een strop!
Dus, Winston, zorg dat voortaan niemand
Meer iets schandaligs van je meldt,
Want dan.. is 't uit met onze vriendschap!

Je

ELEANOR ROOSEVELT

Wees lazerus, als je alléén bent!

[...]volg van pagina 4)

[...] volharden en vertrouwen. [...] werken over Wagner en [...]the, voleindigde scheppingen [...] vorm en inhoud, mede het [...] wat er over deze geestes- [...] ooit verscheen, leggen een [...] getuigenis af van de ver- [...]schap van Chamberlain met [...] ideeën- en levenswereld dezer [...] grooten. En in zijn machtig [...] over Kant — den denkreus [...] Koningsbergen — biedt hij een [...]ding tot diens philosophie, dit [...] duitsche kultuur-monument, [...] origineel en bevattelijk, ook [...] den geïnteresseerden leek, dat [...] zich ergert bij de gedachte, [...] reine wijsgeerige architecto- [...] nooit in de nederlandsche [...]winkels te hebben kunnen ont- [...], terwijl nu nog de planken [...] met zwaarwichtige commentaren door rasvreemd joodsch vernuft ter wereld gebracht!

Hoe waardevol Chamberlain's geschriften over Wagner, Goethe en Kant ook mogen zijn, het meest zal hij voortleven als de auteur van het boven reeds genoemde *„Die Grundlagen des 19. Jahrhunderts"*. Wie aanschouwen wil, wat „bloed" beteekent, wie wegwijs wil worden in het wonderlijke weefsel der avondlandelijke geschiedenis, wie den verwoestenden invloed van den jood wil gadeslaan in het leven der europeesche kulturvolkeren, wie zich eens van alle, ook van kerkelijke oogkleppen wil ontdoen, leze dit voorname boek van een werkelijk innerlijk vrij man. Ontzaglijk is de hoeveelheid kennis, die tot zulk een doorzichtig harmonisch geheel verwerkt is, ongeëvenaard door de sterieIe producten onzer geleerde **Droogstoppels. Niet voor niets nam** de N.S.D.A.P. de „Grundlagen" op onder de eerste 100 werken harer officieele bibliotheek!

Wanneer in 1915 de strijd om Duitschlands vrijheid met toenemende felheid woedt, stelt Houston Stewart zijn *„Politische Ideale"* samen; men begrijpt niet, hoe iemand nog één goed woord kan over hebben voor de „verheven" democratie, wanneer hij Chamberlain's doodende ontleding van dezen walgelijken waan doordacht heeft. Zijn „politieke Idealen" geeft de schrijver daarop in het kort weer: ze zijn een vóórvermoeden, een omzichtig tasten naar datgene, wat door Adolf Hitler's nationaal-socialisme is gaan behooren tot het vaste bestand van het eeuwige duitsche Rijk. Deze publicatie was het, die H. S. den eeretitel „Seher des dritten Reiches" bezorgde!

In 1923 woont Chamberlain een vergadering van den Führer bij. Hij keert 's avonds huiswaarts als een ander mensch: thans weet hij, dat het in orde komt, en dat door de persoonlijkheid van dezen éénen Duitschland zich zal oprichten tot ongekende hoogte. Het uur der bevrijding is in aantocht. Den volgenden morgen schrijft hij Hitler een brief, die letterlijk in alle opzichten bewaarheid werd. Terstond gevoelde Chamberlain: „deze is het, door hem zal het wonder zich voltrekken" en in deze eerbiedige overgave richt de voormalige Engelschman zich tot den redder aller Duitschers!

JOODSCH BINNENHUISJE

(Een schets)

Zwaar weegt de stank van visch, zuur, uien, vuil en joden op twee hoog achter in een perceel in de Uilenburgerstraat. Twee kleine benauwde kamers met keuken vormen heel de ruimte voor bergplaats van handelswaren, drie joden en natuurlijk een dienstbode. Het is de woning van Jekel [1]) Kokernoot, standwerker en mevrouw Schoontje Kokernoot-Komkommer, handel in kleedjes. Aan tafel zit de heer des huizes. Zeer groote, zware, breede negroïde jood. Ronde schedel, tot diep in den nek begroeid met kleine zwarte krulletjes als van een Perzisch schaap. Sluwe kleine oogen met zware wimpers en één doorloopende wenkbrauw, geen haakneus, doch een korte stompe dikke, iets als een stop-contact. Breede mond met dikke lippen en fellen baardgroei tot bijna aan de oogen, geven hem een wreed uiterlijk. Jekel heeft het warm, heeft het altijd warm. Daarom draagt hij alleen maar een overhemd en broek. Geen boord en het hemd aan den hals ingeslagen, zoodat dit een stuk huid, als van een dier, onbedekt laat, de mouwen opgerold. Groote, vieze zweetplekken zijn in zijn overhemd te zien. Jekel zwitzt altijd, vooral aan zijn groote platvoeten, die hij bij het loopen, als een zeeleeuw op het droge, rechts en links neerkletst. Zooals Jekel thuis stinkt, stinkt hij overal.

Jekel maakt balans. Uit zijn broekzakken haalt hij handenvol klein geld, dat hij op tafel neerlegt om het te tellen. De dubbeltjes blijven aan zijn handen kleven, aan zijn zeer groote, steeds zweetende handen, zonder één oneffenheid in de strakke, tanige huid. We zullen Jekel zijn balans laten uitwerken en even onze aandacht schenken aan mevr. Schoontje. Roode, sproetige, loense, vinnige jodin, met puntigen haakneus, met het uiterlijk van een gier. Schoontje eet van een peer, die zij niet zonder eenige inspanning heeft geschild. De meeste jodinnen kunnen dat niet. Zij snijdt er telkens een stuk af en steekt dat in haar geverfden mond. Ze mompelt hoofdschuddend goedkeurend — „mmm, wadde goddelijke peer" — en houdt zich tevens bezig met het bekijken van een modeblad. Nu en dan krabt zij met de punt van het mes tusschen haar koperdraadhaar, waarbij zij haar oogen sluit. Nu en dan haalt zij hoorbaar haar neus op.

Bij de kachel zit grootvader. Schoontjes vader. Keppeltje op het hoofd. Oud en in elkaar gezakt, maar nog 'n fel joodje. Hoofd van de mischpoche [2]) Komkommer. Is trotsch op zijn jood-zijn en vooral op zijn naam. Want vind je geen Komkommer in de hoogste betrekkingen? Bij de rechtbank, in den gemeenteraad en overal waar goedbetaalde en gemakkelijke functies zijn, vind je Komkommers. Het zou heusch zoo gek niet zijn, als hier nog eens een Komkommer minister werd. Er zijn er waarachtig wel beroerder geweest. O zoo! Diep voorover gebogen, met zijn spitsen, krommen neus, bijna tegen het papier aan, leest hij het Nieuw Israelitisch Weekblad. Hij knippert steeds met zijn ontstoken trachomeuze oogen, achter de sterke brilleglazen. Om de paar minuten zegt hij voortdurend „Nogch.... nogch" — hetgeen zijn dochter ontlokt: „Hè vader, hou toch op met je genogch. Die meid in de keuken moet er telkens om lachen."

„Mijn een zorg," zegt grootvader. „As ze soms met haar heele mischpoche de gezère [3]) wilt krijgen, hoef ze 't voor mij niet te laten."

„Von mir aach niet!" kraakt Jekel schor.

„Stil!" zegt Schoontje, „daar komt iemand. De deur gaat langzaam open en binnen komt een klein, jodenjochie van een jaar of veertien.

Bril op het haakneusje, ziekelijk asthmalijdertje.

Mr., Dr. Komkommer in den dop. Dit product van jiddische saamhoorigheid heet.. Siegfried! Heeft thuis nog een broertje van hetzelfde slag, genaamd: Rienzi en bij verbastering Rensie.

„Dag grootvader, tante Schoontje, dag oom Jacob."

„Zoo, Sieg, jongen, kom jij ons is opzoeken?" zegt tante Schoontje.

„Ja, tante, en ik kwam ook zeggen, dat ik de volgende maand naar de Handelsschool ga."

„Handelsschool," zegt grootvader, „waar is dat goed voor?"

„Niks as opstinkerij," schort Jekel.

„Zeg, doe jij me nou een lol," zegt Schoontje, „weet jij veel van Handelsschool, en jij mot heusch het woord stinken nog gebruiken, zeg!"

„Het is om oeconomie te leeren, grootvader," zegt Sieg. Grootvader peinst: Co-Mie.. dat ruikt naar goijim en dat deugt niet.

„Mot jij naar school om handel te leeren? Is je vader nou heelemaal stapel meschogge geworden? Schaam jij je niet?! Voor iets wat iedere gebenchte [4]) jid van Onze lieve heer het meegekregen, mot jij daarvoor naar een dure school?"

„Ja, maar grootvader, als je hart hebt voor den handel, dan moet je toch alles zoo goed mogelijk weten."

„Jongen, Siegfried, handel heit geen hart, handel heit een ziel en das de mazzel [5])."

„Leer je soms op die school hoe bekende kooplieden moeten handelen? Hoe je tweedehandsch kleeren moet verkoopen? Hoe je iets kunt verdienen zonder dat je handelsgeld hebt?"

„Dat kan niet, grootvader. De kost gaat voor de baat uit."

„Ja, voor een goij, maar voor een jiddische linke sauger [6]) niet. Een kleine honderd jaar geleden was mijn grootvader, ole wesjolem [7]) een marskramer zonder een halve cent rijk, want zijn heele hebben en houden was verbrand. In die tijd had de goijim de zending onder de joden uitgevonden. Ze gaven aan iederen jid, die zich liet schmadden honderd gulden. Grootvader, o.w., liet zich in drie maanden op twee verschillende plaatsen doopen door de goijim. Hij kreeg zoodoende twee maal honderd gulden en ging toen in de snooge [8]) om den Eeuwige te danken, dat hij uit de sarijfe [9]) was geholpen. En as ik vroeger in 2e handskleeren dee, en ik wou een jas graag kwijt, dan stopte ik een ouwe portmonnee in een van de zakken van de jas. As de menschen die jas aan rokken om te passen, staken ze meest de handen in de zakken, voelden de portemonnaie en kochten de jas zonder afdingen en vonden later de portmonnee met een makke [10])."

„Maar grootvader, dat is toch niet eerlijk?"

„Jij kletst net, als een verstjopte [11]) goij. Die zeggen: eerlijk duurt het langst en ze praten ook van, eerlijke armoe. Eerlijk en armoe is dus één begrip. Daarom duurt armoe ook het langst. Daar heb je geen Handelsschool voor noodig.. Net zoo min als om de knepen te kennen van „De bekende Kooplieden". Kijk, Sieg, dat gaat zoo. Je wandelt door een winkelstraat en je kijkt goed uit je oogen. Aan een winkel kun je als jid zien, of de eigenaar misschien hoofdpijn [12]) heeft. Je gaat er zoo eens in en vraagt of er soms wat op te ruimen is en je zegt er gelijk bij, dat je ook heele winkels en magazijnen in vol bedrijf koopt voor goeie prijs à contant. Aan het antwoord wat hij geeft kun je dan hooren, of hij hoofdpijn heeft of misschien krijgt. Heeft hij hoofdpijn genoeg en is-ie te koop, dan overleg je eerst met je combinatie van saugers [13]), want alleen mot je dat nooit d... gaan dan ieder apart naar ... en bieden nooit hooger dan ... sproken. Is de hoofdpijn goe... kan hij niet anders en het w... beginnen. Daar heb je ook ... handelsschool voor noodig."

„Hè," zegt Schoontje in... haar blad kijkend, „wat sta... een mooi bontjasje in. Dat ... graag hebben, maar het is ... duur."

„Hou je gemak maar," zeg... vader. „Je broer Levy heit ... een bontzaak op het oog, m... man van de zaak heit nog ... hoofdpijn genoeg. Nog wat ... en je heb een bontjasje vo... bezolletje [14])."

„Maar," zegt Jekel schor, „... nou allemaal naar Sion gane..."

„Spuck aus! Spuck ..." schreeuwt grootvader.

„Naar Sion, dat ken noo... land van enkel joden kan n... staan. Waar haal je de politi... ten vandaan en de bootw... schoorsteenvegers, zeemann... lismannen, gotenscheppers en ... werkers? Dat zijn allemaal ... waar een jid zich niet voor ..."

„En hoe komt daar ... Ephraim aan een sjikse, die ... hem tippelt?" vraagt Jekel g...

„Da's kinnesinne [15]) van jou ... zou jou wel lijken, stinkzak!" Schoontje.

Waarna het onderwerp Ha... school niet meer wordt aange...

---

1) Jacob. 2) Familie. 3) C... 4) Gezegende. 5) Geluk. 6) ... man. 7) Zaliger. 8) Syn... 9) zorg. 10) eigenlijk ziekte, hierbedoeld niets. 11) domm... bargoens voor geldzorg. 13) ... lui. 14) Koopje. 15) Naijver, gunst.

Het joodsche gebed

In Nederland is destijds een boek in vertaling verschenen onder den titel „'t Slop, een dapper leven uit een Londensche achterbuurt". In den vorm van een dagboek verhaalt het van het leven der armsten uit de Metropool. De schrijver vertelt ons daarbij over een bomaanval. Hij is thuis en ontzettend onder den indruk van de neervallende projectielen in de omgeving van zijn woning:

„Ik sloot de oogen om den doodsangst niet te zien, die te lezen stond op de gezichten der anderen en bad. Ik smeekte den Almachtige ons bij te staan. Ik was zwijgend en ernstiger dan ik voordien ooit geweest was. Als begeleiding hoorde ik mijn moeder snikken: „O, mijn God, mijn God, mijn God" en haar voeten sloegen een duivelsche taptoe op den grond, zoo was ze overstuur. Beneden hoorden we de oude joodsche vrouw een gebed schreeuwen waarin telkens een zin terugkwam die luidde: „Dood hen, dood hen, dood hen!"

Tot zoover de schrijver. Voor den zielkundige zijn deze gebedsvormen het overdenken waard: de christen die in stervensnood barmhartig... inroept bij den Hemelschen ... en de jodin, die in haar gebed ... haat uitgilt. De jood die ... in schijn zachtmoedig en ond... nig is en zich voordoet als ee... tig mensch, die kalm zijn we... door het leven waarin hij ... een minderheid te behooren, ... werkelijkheid een krater vo... haat, een haat, die hij ook ... zijn gebeden.

En niet uitsluitend den Dui... geldt deze haat zooals ... meenen: de jood is geen nati... noch Engelschman, noch Rus, ... Franschman of Italiaan — ... jood, d.w.z. een vijand van ... „heidenen", waaronder hij is... ren. Diep in zijn binnenste le... verlangen, dat hij uitschreeu... den klaagmuur: „Jehova, sla ... allen en maak Uw volk weer g... Of zooals de Londensche jodin ... uitgilde: ‚Dood hen, dood hen, ... hen!"

[B]RIEVEN VAN LEZERS

[Hoe] komen ze er aan?

[Kam]eraden,

[Het] verdient aanbeveling eens [het li]cht te laten schijnen over het „[Ma]kkedes Agentschap en tevens „Roja" Beschuitfabriek, Laan [van Me]erdervoort 600 te Den Haag. [De b]eheerder, jood, verkoopt daar [per w]eek stapels koekjes zonder [vol]gens aanduiding in room[boter ge]bakken.

[Zaterdag]middag stonden achter de [toonbank] 4 zenuwachtige, vette jo[den om] de klanten te helpen. [Er w]erden per klant hoeveelheden [van ... p]onden tegelijk verstrekt.

[Mijn] vraag is: hoe komt deze jood [aan] de benoodigde materialen (de [koekjes] zijn inderdaad uitstekend), [als] bona fide banketbakkers hier [soms] meerdere dagen per week [geen] voorraad hebben om per [...] de waarde van een simpelen [...] in koek om te zetten.

[De j]ood is ons ook hier weer te [...]

Bij navraag bleek mij, dat ook in andere steden de zelfde toestanden door het Departement van den heer Hirschfeld werden aangewakkerd.

• Joden als steeds de voorkeur!

Heil Hitler!

Hilversum. B. de J.

[Met] nat.-soc. groet: Hou Zee

[Den] Haag. v. W.

Joden worden bevoordeeld bij den vischhandel

Geachte kameraad,

Als abonné van De Misthoorn lees ik daarin, dat wij geen handel moeten doen met joden. Ik persoonlijk doe dat ook beslist niet, al zou ik er de bitterste armoede door moeten lijden.

Ik ben vischhandelaar en heb een van de beste vischzaken gehad van Amsterdam, doch sta nu door terreur in de Albert Cuypstraat. Omdat ik geen zaken met het rapalje wil doen, kost mij dat alle weken ongeveer 15 à 20 gulden. Dat zit zoo: De mosselhandel is in joden- en communistenhanden. Zij zitten nog steeds in de vischhal de moselen te verdeelen en verdienen daarmee f 100.— tot f 120.— per week. Ze zitten met 6 man aan een tafel en strijken met nietsdoen het geld op.

Nog iets anders: Ik heb steeds de meeste visch in mijn winkel verkocht. Maar verleden week kreeg een jood twee kisten snoekbaars toegewezen en ik 1 kist. De jood Locher heeft natuurlijk meer recht dan een N.S.B.-er.

Met een krachtig houzee:

Amsterdam. N. P.

Geen ariërs in joodsche pensions!

Weled. Heeren,

Met veel genoegen lees ik steeds uw uitgave van de Misthoorn en ik verheug mij, wanneer door uw tusschenkomst wantoestanden uit de wereld worden geholpen.

Met dezen wil ik U met een wantoestand in kennis stellen, die zeer zeker door de bevoegde overheid ongedaan moet worden gemaakt.

Ik woon in Deventer, waar is gevestigd de Middelbare Koloniale Landbouwschool, een school met pl.m. 500 leerlingen. Voor het allergrootste deel zijn deze jongelui Unie-leden of anders de Unie toegedaan, in ieder geval allen tegenstanders van de nieuwe orde.

Deze lui gaan nooit op kamers bij N.S.B.-ers en verschillende zijn bij joden in pension. Onbegrijpelijk is, dat arische dienstboden niet bij joden mogen werken, maar dat arische jongelui w e l bij joden in pension mogen.

Dat de joodsche beïnvloeding noodlottig is voor deze jongelui, die toch reeds zulke tegenstanders zijn, laat zich begrijpen.

Ik hoop dan ook, dat door Uw tusschenkomst de autoriteiten hiermede worden in kennis gesteld.

Deze joden doen ijverigen stadgenooten ook nog groote concurrentie aan, daar zij de prijzen voor het kostgeld veel te laag nemen, zoodat een arier daarvoor niet kan of wil werken.

U dankend voor de eventueele moeite, met de meeste hoogachtig,

Hou Zee.

Deventer. H.

DEPARTEMENT VAN HANDEL, NIJVERHEID EN SCHEEPVAART B 5
RIJKSBUREAUX VOOR RUBBER EN VOOR OUDE MATERIALEN EN AFVALSTOFFEN

ADRESLIJST VAN HANDELAREN IN OUDE RUBBER

Hilversum.

H. Cohen.	Hertenstraat 4,	Hilversum.
Gebr. J. Cohen.	Zuiderweg 127,	Hilversum.
M. M. Krant.	Galvanistraat 8,	Hilversum.

[Niet] officieel aangesteld

[Volks]genoot,

[Naar a]anleiding der „Brieven van [lezers"] in het laatste nummer van [De Mist]hoorn, breng ik het volgende [...] feit onder Uw aandacht. [Bij] het inleveren van oude auto[banden] ontvangt met een gedrukte [...] van het [„Departe]ment van Handel, Nij[verheid] en Scheepvaart" onder[teekend] door den heer Hirsch[feld].

[Hierin] de condities der inlevering [...] opgesomd.

[Als] bijlage is hierbij een papier [met] briefhoofd van het De[parte]ment van H. N. en S., waarop [een a]dreslijst der handelaren in [oude r]ubber.

[Voor] Hilversum zijn dit uitsluitend [...] H. Cohen, [...] Gebr. J. Cohen en [...] M. M. Krant

[...] adressen. Deze heeren joden [laten] zich de banden thuisbrengen [en betalen] dan enkele dubbeltjes: [een] zaakje!

Joden halen het afval op

Volksgenoot,

Naar mij ter oore kwam, zijn de personen, die in Hilversum het huisafval ophalen, deels joden. Hoe bestaat het!

Met N.-S.-groet

Hilversum. B. de J.

Willekeur in het woningbedrijf

Verschillende onzer lezers beklagen zich erover, dat sommige woning- en kamerverhuurders zich momenteel aan ergerlijke willekeur schuldig maken. Het komt herhaaldelijk voor, dat een woningverhuurder, die een woning te huur heeft staan, deze wel aan alleen-levende personen wil verhuren, maar van een verbintenis afziet, zoodra hij bemerkt, dat de aspirant-huurder gehuwd is en kinderen heeft. Een dergelijke handelwijze is naar onze meening verregaand a-sociaal. Zonder dat wij de moeilijkheden, die woningeigenaars in dezen tijd het hoofd moeten bieden, willen negeeren of bagatelliseeren, lijkt het ons billijk, dat JUIST g e z i n n e n in de eerste plaats in aanmerking komen als huurders van vrijstaande woningen.

Wij meenen dan ook bevoegde instanties in overweging te moeten geven aan deze kwestie hun aandacht te wijden en wij zien met belangstelling de maatregelen tegemoet, die beoogen het gezin ook in dit opzicht te beschermen.

JODENHINDER IN AMSTERDAM

Het stadsbeeld ook nu nog beheerscht door de joden!

Overal waar de joden onder de volkeren opduiken trachten zij door het drijven van handel invloed op het economische leven uit te oefenen. Zij probeeren op straat, in winkels, banken, beurzen, warenhuizen, pers, film enz. hun invloed geldend te maken. Heel het economische leven verjoodschen zij.

Dat was vooral in Amsterdam het geval. Hoeveel joden uit het Oosten (de zoogenaamde Polakken) hebben hier hun stempel niet gedrukt op den diamanthandel! Dertig jaar geleden waren er nog christenen in deze branche werkzaam. De laatste jaren was ze echter in handen van de joden: werkgevers zoowel als werknemers behoorden tot het kromneuzige ras.

Asscher, Van Dam, Struch, Drukker, Friedmann, Furth, Gassau, Lam, Roselaar, Van Wezel, De Vries, Slap, Soep, Swaap, Stokvis, Parsser, Van Praag, Van Amerongen, Schrijver, Feiner, Frankfurt, het zijn namen die eens de geheele branche vertegenwoordigden.

Met de diamantslijperijen en -zagerijen was het evenzoo gesteld. Ook daar waren joden als Adler, Boas, Roozelaar, Batavier, Goudsmit, Premsela, Sluizer, Zeldenrust, De Vriend e.a., de baas

Een geheele Amsterdamsche industrie, voor het economische leven van onze hoofdstad van groote beteekenis, was in joodsche handen.

De ouders of voorouders van deze joden hebben vooral vasten voet gekregen in Amsterdam, omdat het huis van Oranje onder Willem III en Wilhelmina het hen gemakkelijk maakte, zich hier te vestigen. Ook de elkander opvolgende regeeringen deden niet één poging, dit joden-gebroedsel het verblijf in de lage landen onmogelijk te maken. Integendeel, zij bevorderden eensgezind het joodsch bedrijf in Nederland.

Vanzelfsprekend vingen de joden, na hun vestiging, niet direct aan met handel te drijven in het goud. Aanvankelijk werd de straat bewerkt en werd aan de huizen verkocht. Meestal waren deze sieraden van ons stedeschoon volledige analfabeten. Ook de werkers in het diamantbedrijf konden in het algemeen lezen noch schrijven.

In den gouden tijd voor de joden, dat was in de jaren, waarop in Zuid-Afrika voor het eerst diamant werd geboord, verdienden jodenjongens van 16—18 jaar honderd en meer guldens per week. Zij vulden op Zaterdag en Zondag de restaurants, koffiehuizen en schouwburgen. Ouderen weten nog te verhalen van de baldadige streken dezer rijkgeworden joden. Zij staken — louter uit baldadigheid — hun sigaren aan met bankbiljetten. De zedelooze levenswijze van deze, nauwelijks volwassen kinderen, was voor de hoofdstad des lands een schandaal. Bordeelen en huizen van ontucht vierden hoogtij. Voortdurend werden arische vrouwen op straat lastig gevallen en wanneer eens een christenvrouw zoo'n jood een klap op z'n jodenneus gaf, dan speelde hij de verongelijkte. Waarom? Omdat zijn opvoeding hem geleerd had, dat hij, als jood, met zijn geld alles kan koopen. In deze jaren groeide een jodenjeugd op, die rijp voor het tuchthuis was. Men bedenke eens, welk een invloed deze jodenkinderen gehad hebben op hun arische leeftijdgenooten, waarmee zij vrijelijk konden omgaan. **Schrille tegenstellingen sloten zich zonder overgang bij elkaar aan:** van de lagere school ging de jood naar de diamantfabriek; van het armoedige interieur, waar hij het liederlijk leven der ouders in zich op nam, naar de chique vermaaksgelegenheden!

Geen wonder, dat men hier van een infectie der bevolking door deze smouzenkinderen kon spreken. Getooid met al het goud, dat ze bezaten, flaneerden de protserige joden en jodinnen des Zaterdags door de stad, de vrouwen behangen met blauw- en zilvervossen en hun worstvingers beringd met zware diamant-bezette ringen, die zelfs over de handschoenen werden gedragen.

Toen de vulpen op de markt gebracht werd, moesten alle diamantjoden zoo'n ding met een gouden pen hebben, dat zij pralerig op het buitenzakje van hun colbert droegen. Bij regenachtig weer werden ze zelfs op de overjas gedragen!

Natuurlijk konden niet alle joden naar de diamantfabrieken. Velen hielden zich bezig met den verkoop van bijeengescharrelde goederen, b.v. oude lompen; hadden ze daarmede iets verdiend, dan schakelden zij om op een branche die minder moeite vergde en meer opbracht.

Nu wij toch over de lompenkarren schrijven, willen wij er nog eens de aandacht op vestigen, dat de joodsche lompenophalers en -verkoopers — ook nu nog! — op werkdagen van 9 tot 4 uur het stadsbeeld der buitenwijken beheerschen. Niet alleen zichtbaar, maar ook hoorbaar!

„Voddè", — is een uitroep van de leurende joden, dien zij ook thans nog weten te plaatsen en dien de Amsterdammers elken dag weer moeten aanhooren. Vieze jodenmannetjes scharrelen met hun karren door geheel de stad en koopen alles, wat hun maar wordt aangeboden. Menige huisvrouw, die een bezoek van zoo'n voddenjood heeft gehad, miste vaak het een en ander van haar huisraad. Verkoopt men zoo'n jood enkele overbodige artikelen, (wat alleen na veel loven en bieden geschiedt), dan moet men oppassen, dat de kerel geen dingen meeneemt, die niet tot den koop behooren. Menig dienstmeisje, dat den kostbaren traplooper slechts een oogenblik alleen had gelaten, toen ze dezen moest uitkloppen op het trottoir, heeft dit moeten betreuren. De voddenjood was juist voorbijgegaan en had den traplooper op zijn kar onder het dekkleed verstopt. Nog steeds oefenen de voddenjoden hun beroep uit. Als zij er kans toe zien, verkoopen zij langs den weg de gekochte goederen weer. Ook is er vaak een levendig gesjacher op de hoeken der straten. Gaat u eens kijken in de Gerard Doustraat, hoek 1e v. d. Helststraat. Daar staan tientallen van deze z.g. opkoopers om de karren van hun collega's geschaard en loven en bieden, schreeuwen en schelden, zetten de heele buurt op stelten en schaden de omringende winkels.

Elders in de stad staan op de bruggen de z.g. zuurkramen, waarvan vele ook thans nog in handen der joden zijn. De controleurs van levensmiddelen mogen wel eens extra opletten en hun aandacht aan sommige van deze stalletjes schenken, want niet altijd zijn de verkochte waren versch.

Deze week ontmoetten wij een jood achter een handkar, die een goede vangst had gedaan. Hij kwam uit Zuid, waar de meer gegoede joden wonen en posteerde zich aan de 1e v. d. Helststraat, zijn kar vol beladen met duitsche boeken, waarschijnlijk afkomstig van een jodenemigrant, die uit angst voor huiszoeking zijn boeken had verkocht aan den karrenjood, die niet wist, dat hij verboden lectuur op zijn wagen vervoerde. De heeren hadden blijkbaar elkaar bedrogen! De boekverkooper deed zijn best met zoo veel mogelijk lawaai zijn boeken aan den man te brengen. Hij vroeg zoowaar voor sommige boeken nog meer dan ze destijds bij den uitgever kostten. Toen een der omstanders den jood er op wees, dat hij verboden titels verkocht, vertrok hij onmiddellijk onder jammerlijk geklaag van ach en wee. „Je mag daar niet eens een eerlijk gekoch' handeltje verkoope en ik ken toch nie overal „verstajem" van hebbe!"

De dissonant in het statige Am-sterdamsche stadsbeeld, gevo[rmd] door jodenkarren, „voddeee"-geroep en stinkende stalletjes is nog niet verdwenen, zoomin als slenterende joden en jodinnen op den Zaterdag. Zij beheerschen ook nu nog, voorals des ochtends, het stadsbeeld. Vanuit de Amstelstraat en de Damstraat en met de lijnen 24 en 25, komen zij het Centrum binnen om met allen opschik, waarover zij beschikken, over het Rembrandtsplein te paradeeren. Vo[or] „De Kroon" wordt een traan geplengd en menige jood kijkt er met een lodderoog naar binnen. W[ie] herinnert zich niet den tijd, dat daar des Zaterdagsmiddags op het terras geen plaatsje voor een ariër te vinden was, omdat de joden er met hun aanhang waren neergestreken gelijk een zwerm sprinkhanen. Kwam toevallig een ariër van... ten in de „Kroon", dan werd hij door de joden uitgekeken.

Wie nu echter denkt, dat de joden thans in 't geheel niet meer in Heck's of de Kroon aan het Rembrandtsplein komen, vergist zich. Voortdurend zijn er nog enkelingen, die probeeren binnen te komen en binnen te blijven. Zij zijn de allerbrutaalsten, die meenen geen (?) prononceerde jodenfacie te hebben. Dat men hen echter op 10 meter af-stand als joden herkent, kunnen zij niet begrijpen.

'1 Komt ons gewenscht voor, voorloopig des Zaterdags de opgetuigde joden uit het Centrum van Amsterdam te weren. Het lijkt ons, dat het woestijnras zich maar in zijn e[igen] kwartieren onder elkaar moet ver-maken, en de evacuatie naar het ghetto is derhalve een dringende eisch.

Geen jood behoeft zich des Zaterdags en Zondags buiten de jodenwijk te vertoonen!

(Vervolg van pagina 7)

verdere leven moet rondkomen, want

DAARNAAST HEBT GIJ NOG GEZORGD VOOR DE NOODIGE LIJFRENTES, VERZEKERINGEN EN ANDERE VEILIGE GELDBRONNEN!

Gij zijt niet de eenigen: laat „De Misthoorn" al Uw namen noemen, uit iederen vakbond één:

W. J. Andriessen, voorzitter R. K. Bouwarbeidersbond . .	ƒ 25.623.—
Th. de Bouwer, 2e voorzitter R.K. Bouwarbeidersbond . .	„ 17.043.—
A. Redegeld, bestuurder R.K. Fabrieksarbeidersbond . .	„ 22.463.—
Th. de Groot, voorzitter R. K. Houtbewerkersbond . . .	„ 24.917.—
H. L. Voorhuyze, voorzitter R.K. Kleermakersbond . . .	„ 17.230.—
M. Nachtzaam, distr. bestuurder R.K. Landarb.bond . .	„ 18.75[illegible]
A. Pannebakker, distr. bestuurder R.K. Landarb.bond . .	„ 18.75[illegible]
J. G. v. d. Brink, voorzitter R.K. Metaalbewerkersbond . .	„ 29.976.—
Jos. Pelzer, Voorzitter R.K. Mijnwerkersbond	„ 31.6[illegible]
F. Spit, 2e voorzitter R.K. Bond van Overheidspers. . . .	„ 22.503.—
A. v. Rijswijk, secretaris R.K. Slagersgezellenbond . . .	„ 20.932.—
A. J. Koster, Bondsambtenaar R.K. Bond v. Spoorwegpers.	„ 29.759.—
J. Middelharnis. distr. propagandist R.K. Textielarb.bond .	„ 20.833.—

Nu zit gij te huilen en gij weeklaagt? Gij vervloekt op Uw manier alles wat nationaalsocialisme is, wat naar den bezem mikt en naar den naam „reinigingsdienst" luistert? Wij kunnen het ons voorstellen.... maar *U* zult zich kunnen voorstellen. dat al onze dank, onze innige, warme dank uitgaat naar den man, die in deze etterbuil het mes durfde zetten: den Commissaris van het N.V.V.: onzen KAMERAAD Woudenberg!

Wellicht Mijne Heeren Bestuurders der vroegere R.K. Arbeidersvereenigingen zult U één keer tot bezinning komen: het boetekleed zal ook U niet ontsieren.... en zult U beseffen, wat ARBEIDSEER, ARBEIDSRECHT en ARBEIDSVREDE wil zeggen.... Wanneer dat zoo is.... komt dan tot ons! Wij zullen ons over U verheugen en er zal vreugde om U zijn.... en ten tweede male zal er NIEUWS ONDER DE ZON! *Goed* nieuws! Van u zelf en de Uwen.... en wat niet het minste is: voor werkend Nederland!

DE STEM DER PERS!

DE NEDERL NDEN, WILLEM DE ZWIJGER EN HET RIJK

Indien wij, Duitschgezinden, het gevoel kregen, dat Duitschland onzen volksaard verkracht, zouden wij — althans: de meesten onzer — op slag veranderen in tegenstanders van het Reich. Doch wij zijn overtuigd van het tegendeel, en de ondervinding van elken dag bevestigd deze overtuiging. Nederland was — en is, helaas, nog — van zijn eigen Wezen vervreemd. („Abgewichen", om met Steding te spreken.) Het liberale, marxistische, humanistische, internationalistische, anti-militaristische, pacifistische etc. — kortom: verjoodschte — Nederland van — grosso modo — 1840 tot 1940 — had niets meer gemeen met het frissche, levende, daadkrachtige Nederland onzer Gouden Eeuw. Het Volk moet zichzelf hervinden: opnieuw tot overeenstemming met zichzelf geraken.

Het is beschamend, dat het Volk van Tromp, de Ruyter en van Galen zoo diep zonk. (Maar dit voelen enkel wij, echte Nationisten, die derhalve — en *niet*: desondanks — op de hand van Duitschland zijn.) Het is nog beschamender, dat Neêrlands massa desniettegenstaande in de oude fouten volhardt. Beschamendst van al, dat zij nog steeds heult met jood en rood, in plaats van zich te bezinnen op de erfenis van Prins Willem I en onze groote zeehelden. In haar handen is deze verwaarloosd tot smouzerige kruideniers-ongeest. (Hetgeen zij van onzen „nuchteren koopmansgeest" heet; och arme!) Maar wij wanhopen niet.

Waarvoor vocht Nederland verleden jaar? *Niet* voor Nederlands onafhankelijkheid, want die bestond al lang niet meer. Sinds jaar en dag waren wij een speelbal van Engeland, een wingewest van Juda, een reservaat voor internationaal gespuis, dat . landskinderen als voetwisch misbruikte, en dit doen kon, daar dezen al lang afgetakeld waren tot geestelijke slaven eener levensopvatting van zat materialisme, tamme schapevrigheid en „beginselen van 1789", die indruischten tegen Neêrlands heiligste Tradities. De Duitschers konden ons onze vrijheid niet ontnemen, om de goede reden, dat wij haar al lang niet meer bezaten. Of stuit U niet het denkbeeld tegen de borst, dat een Nederlander niet eens ongestraft de waarheid over de joodsche indringers mocht schrijven? Noemt Gij dit „vrijheid"? Vrijheid voor de anderen, ja; maar voor ons, Landskinderen, niet.

Gij valt nu terug op Oranje. „Ozo" „Oranje zal Overwinnen" —, „O.B." — „Oranje Boven" — en de aloude Oranjeliederen zijn Uw lijfleuzen. Ik zal de laatste zijn, U dit kwalijk te nemen: want ik was vanouds Oranjeman. Maar, eilieve, heugt U nog, hoe overschillig het meerendeel Uwer tien jaar geleden, tegenover Oranje stond? Herinnert Gij U, hoe, omtrent 1920, het schouderophalen over het Koningshuis welhaast tot den goeden toon behoorde binnen alle kringen, van hoog tot laag, dergenen, die er prijs op stelden „met hun tijd meê te gaan"? Weet Gij nog, hoe, zoo tusschen 1920 en 1935, in groote, „chique" koffiehuizen — gelijk bijv. Café Central te Den Haag — het orchest weigeren moest, het Wilhelmus te spelen, daar dit „aanstoot" konde geven aan „andersdenkenden"? Toen bleek ieder spoor van Nationale geestdrift zoek.

Er bestond altijd een kern bezielde Oranjelieden. Dit is waar. Op haar is het hier gezegde dan ook niet toepasselijk.

Doch zij was klein. De meerderheid lachte haar uit. De meeste — in eigen oog — „weldenkenden" haalden de schouders op. Zij vonden het Koningshuis een „ornament", dat „geen kwaad deed"; of een concessie aan achterlijke gevoelens van achterlijke lieden; of een rudiment van toestanden, die wel eigenlijk „uit den tijd" waren, doch welker overblijfsel men dulden mocht, zoolang men er geen last van ondervond. Zij beleden — niet v u r i g natuurlijk, doch l a u w t j e s — de „democratie", die immers doorging voor het „menschwaardige" stelsel bij uitstek.

Tegenwoordig is Oranje Uw toeverlaat.

Waarom?

Het antwoord staat niet in Stedings Boek, doch ik leid het, door een kleine extrapolatie, af uit zijn theorie.

Ziehier:

Omdat het Oranje-Mythos de ideologie der eerste, fundamenteele, Abweichung is, waaraan Nederland zijn bestaan als zelfstandig Volk ontleent.

Prins Willem I is waarlijk de Vader des Vaderlands geweest. Hij *schiep* Nederland, zooals Adolf Hitler het Dritte Reich schiep. Natuurlijk: Hij schiep niet het land, noch de menschen. Doch Hij schiep een Mythos, waardoor deze menschen in dit land aaneengebonden werden tot een gezindheidsgemeenschap. Zulk een gezindheidsgemeenschap, die een groep menschen tot éénheid (naar afstamming, woonplaats en levenshouding) samenvat, heet „Natie". Prins Willem de Zwijger schiep dus hetgeen er in casu op aan komt: de Nederlandsche Natie.

Geen wonder, dat Nederlands Nationale Mythos de Oranje-Mythos werd! Voor den tijdgenoot was Prins Willem de Zwijger het kort inbegrip der vrijheidsbeweging. Voor den nazaat bleef Hij dit. Terecht, trouwens. In elk opzicht verdient Hij den eerenaam „Vader des Vaderlands".

Wanneer wij het Wilhelmus zingen, bedenken wij meestal niet, hoezeer dit lied gedacht en gedicht is als een persoonlijke staatkundige geloofsbelijdenis van den Leider Prins Willem den Zwijger. Doch voor den tijdgenoot bezat het dit karakter ten volle. Wanneer de Geus zong:

„Een Prince van Oraniën
„Ben Ick vrij onverveert,
„Den Koning van Hispaniën
„Heb Ick altijd geëert"

hielden deze woorden voor hem dezelfde a c t u e e l e beteekenis in, die de hedendaagsche S.A. man in zijn hart voelt trillen bij de regels van het Horst Wessel-Lied:

„Zum letzten Mal wird Sturmappel
[geblasen.
„Zum Kampfe stehen wir alle schon
[bereit.
„Bald wimpeln Hitler-Fahnen über
[alle Strassen:
„Die Knechtschaft dauert nur noch
kurze Zeit!":

n.l. het gevoel van innerlijke en onmiddellijke lotsverbondenheid met den geliefden Leider, welks naam hij, al zingende, noemt.

Voor ons — vriend of vijand, om het even — is Adolf Hitler de belichaming van het Dritte Reich, met inbegrip van Nationaal-Socialisme, Rassenpolitiek, Neuropa enzv. Hij mag gelden als het vleeschgeworden Dritte Reich. Om zoo te zeggen: Adolf Hitler *is* het Dritte Reich.

Op precies denzelfden voet *wàs* Prins Willem I de Republiek der Vereenigde Nederlanden.

Samenvattend kan dus gezegd worden ten aanzien der Nederlanden ten tijde van den Zwijger:

1. de Nationaliteit bestond in wezen uit de gezindheid, om een onafhankelijk Volk te zijn:

2. de gezindheidsgemeenschap of m.a.w. de Natie berustte op helder besef der bestaande Noodlotsgemeenschap:

3. de Nationale Mythos bestond uit verknochtheid aan den Zwijger, Die de Natie tot stand gebracht en de Nationaliteit geschapen had.

(Dr. Alfred A. Haighton in „De Nieuwe Gids", Novemberaflevering.)

HET „NEUTRALE" ZWEDEN EN ZIJN WEERMACHT

Maar nu Zweden. Zweden, dat Rusland kent als den aartsvijand door de eeuwen heen, zooals wij Engeland als onzen aartsvijand kennen. Zweden, dat als geen ander land het eerst aan bod was om na Finland te worden vernietigd, wat doet Zweden in dezen tijd, nu het gaat om het zijn of niet zijn van Europa?

Zweden blijft „neutraal". Dit is, hetgeen ons als Nederlanders en als oprechte en eerlijke vrienden van het Zweedsche volk verontrust en bedroeft, want wij zouden zoo graag zien, dat Zweden zich een eervolle plaats veroverde in het nieuwe wordende Europa.

Toen in den winter van 1939 op 1940 Finland door de Sovjets besprongen werd, vloeide Zweden over van geestdriftige betuigingen voor de Finnen; duizenden vrijwilligers meldden zich. De verovering van Finland zou Sovjet-Rusland brengen tot 's lands grenzen, tot de Aalandseilanden en rechtstreeks Stockholm bedreigen. De Zweedsche regeering bleef neutraal . . . .

Niemand zal dit resoluut en heldhaftig noemen, maar men kan dit begrijpen en billijken als uit machtsverhoudingen misschien noodzakelijk.

Maar nu, nu Duitschland voor Europa strijdt, met Finland in heldhaftige worsteling vereend, het onnoemelijk groote gevaar bezweert, nu uit alle landen van Europa de vrijwilligers stroomen, nu blijft Zweden neutraal, nu verzuimt Zweden de kans om zich Germaansch volk te toonen, mede te lijden, mede te strijden, mede te overwinnen! Is het wonder, dat wij, die ons met Zweden zoo verbonden gevoelen, dit met droefenis aanzien?

Waar ter wereld moeten die millioenen, die Zweden voor zijn weermacht uitgeeft anders voor dienen dan om de bolsjewisten te helpen verslaan en zich daardoor een plaats te veroveren in het nieuwe Europa?

Na de opruiming van de bolsjewieken is er nog maar één macht rondom en in de Oostzee en die eene macht is de Duitsche weermacht, waarbij vergeleken elke Zweedsche weermacht in het niet valt! *Wat heeft het voor zin een volk te laten bloeden voor een weermacht, die niet gebruikt wordt op het éénige tijdstip, waarop zij het volk kan dienen, waarop zij voor het volk een toekomst kan veroveren?*

Welk een geestelijke bevrijding, welk een verheffing zou het voor het Zweedsche volk beteekenen om tegen den eeuwenouden vijand ten strijde te trekken, om te zeggen: ziet, wij hebben ons niet voor niets groote offers getroost. De oude Zweedsche geest, de onverwoestbare geest van Gustaaf Adolf is nog levend. Europa is bedreigd. Te elfder ure hebben wij ons bezonnen op onze Germaansche lotsverbondenheid. Wij zijn mede ten strijde getrokken, zullen mede overwinnen en zullen mede het komende Europa, den komenden Germaanschen Statenbond gestalte geven.

(MUSSERT in Volk en Vaderland)